

Mesleki Eğitim Kurultayı toplanıyor!

Kurultay Hazırlık Komiteleri: Döneme "Devrimci bir sınıf hareketi için ileri!" şiarı ile yüklenen sınıf devrimcileri olarak, mesleki eğitim alanının siyasal sınıf mücadelesinde tuttuğu yerin önemi hakkında fazlasıyla bilince sahibiz. Bu bilinç ve bakışla, mesleki eğitim alanı üzerinden zengin ve sonuç alıcı bir tartışma gerçekleştirmek için 'Mesleki Eğitim Kurultayı'nın hazırlıklarına başlamış bulunuyoruz.

s.19

Mesleki Eğitim Kurultayı, yukarıda en genel çerçevesi ile ele aldığımız sorun alanlarını tartışmak, gerek sınıf hareketi, gerekse gençlik mücadelesi açısından sonuçlar çıkarmak için 2018 yılının Ocak ayında toplanacak.

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete
ISSN 1300-3585
Sayı 2017 / 47
8 Aralık 2017 • 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak12.net

**BOZUK DÜZENDE
SAĞLAM ÇARK OLMAZ!**

Hırsızlık, yolsuzluk ve

rüşvetin kaynağı

kapitalizmdir!

**Mesele "milli" değil,
sınıfsaldır!**

Bizim meselemiz sınıf meselesidir. Kavgamız AKP'yi de içine katarak, onun da bir parçası olduğu kapitalist sisteme karşı sınıf kavgası olmalıdır.

**Çürümüş anlayışların
tükettiği KESK**

KESK'e hakim anlayışların siyasal evrimleri KESK'in ve bağlı sendikaların siyasal evrimini ve mücadele çizgisini de doğrudan etkilemiştir.

**Suriye'de çözüm mü,
çözumsuzlük mü?**

Kürt, Arap, Fars ve diğer halklar için en büyük yanılgı ve en büyük tehlike, zirvelerden ve zirveleri düzenleyen emperyalistlerden çözüm ummaktır.

"Yeni Ekimler için ileri!"

s.12

Birinci İntifada'nın 30. yılı: Siyonist-ırkçı işgale karşı direniş devam ediyor!

s.20

Hırsızlık, yolsuzluk ve rüşvetin kaynağı kapitalizmdir!

ABD ile Erdoğan yönetiminin yaşadığı gerilimin güncel bir arenasına dönen Reza Zarrab davası kapitalizmin tarihine geçen ne ilk yolsuzluk davasıdır, ne de son olacaktır. İşçi ve emekçiler bu bilinçle hareket etmeli, rant ve çıkar kavgasına tutuşan gerici kapışmalar içerisinde taraf olmayı kesinlikle reddetmeli, hırsızlığın, yolsuzluğun, yağma ve talanın kaynağı olan kapitalist-emperyalizme karşı mücadeleyi büyütmelidir.

Tayyip Erdoğan yönetimi ile ABD arasında yaşanan siyasal kriz, farklı mecralarda, yeni boyutlar kazanarak devam ediyor. Yakın dönemde vize ve NATO krizi ile tırmanan gerilim, dünya kamuoyunun dikkatle izlediği Reza Zarrab davası üzerinden bir kez daha alevlenmiş bulunuyor.

EFENDİ-UŞAK ÇATIŞMASINDAN SAÇILAN PİSLİKLER

İran'a uygulanan ambargoyu deldiği gerekçesi ile ABD'de tutuklanan ve geçtiğimiz günlerde itirafçılığı kabul eden Reza Zarrab, Erdoğan yönetimi ile girdiği kirlili ilişkileri de kapsayan bir dizi bilgi ve belgeyi mahkemeye sunmaya başladı. Zarrab'ın itirafları, AKP iktidarını boğazına kadar saplandığı yolsuzluk ve rüşvet gerçeği üzerinden bir kez daha dünya gündemine taşıdı. Emperyalist merkezlerce yönetilen uluslararası medya kuruluşları davanın bu yönünü özel olarak öne çıkarırken, Zarrab'ın itiraflarının Türkiye açısından önemli siyasi sonuçlar doğuracağını vurgulamaktan da geri durmadı.

Hırsızlık, yolsuzluk ve rüşvet batağında yüzen AKP iktidarının dava karşısında yaptığı ilk açıklamalar ise, emperyalist dünyada kimse tarafından ciddiye alınmadı. Uluslararası arenada kendisine destek bulamayan Erdoğan iktidarı hızla iç kamuoyuna yönelerek, efendisi ile yaşadığı siyasal krizi "milli mesele" ilan etti. Toplum ve düzen siyasetini bu "milli dava" arkasında yedeklemeyi uman Erdoğan yönetimi, Zarrab davasını "kumpas" olarak kodlayıp "FETÖ kartını" bir kez daha kullanmaya başladı.

ABD-AKP GERİLİMİNİN POLİTİK ARKA PLANI

Ayrıntılarından arındırılarak bakıldığında açıkça görülüyor ki, Zarrab krizinin gerisinde ABD emperyalizminin bölge politikaları karşısında Erdoğan yönetiminin bir kez daha "limitleri" aşması ve kendi önceliklerine dayalı bir tutum içerisinde hareket etmesi yer alıyor. İç ve dış politika alanında giderek açmazları derinleşen AKP iktidarının, son dönemde zoraki de olsa Rusya ve İran'la yakınlaşması, açık ya da gizli ticari ilişkiler kurması yaşanan gerilimin siyasal arka planını oluşturuyor. Efendi ile uşak arasında ipleri geren bir diğer kriz dinamiğininse, ABD emperyalizminin Suriye savaşı üzerinden belirlediği Kürt politikası olduğu biliniyor.

ABD'nin, Zarrab dosyası ve benzeri enstrümanları tam da bu siyasal sorunlar üzerinden Erdoğan AKP'sini yeniden hizaya getirmek, kendi tabirleri ile "limitlerin" içine çekmek için kullandığı ise açık.

HIRSIZLIK, YOLSUZLUK VE RÜŞVETİN KAYNAĞI KAPİTALİZMDİR

Tayyip Erdoğan yönetimi, iş başına geldiği günden beri emperyalistlere ve sermaye çevrelerine sayısız hizmette bulundu. Ortadoğu'yu büyük bir yıkıma uğratan emperyalist saldırganlığın aktif bir parçası olarak hareket eden AKP iktidarı, içeride ise işçi ve emekçileri hedef alan sosyal-iktisadi saldırı programlarını kesintisiz bir şekilde hayata geçirdi. Bu sayede, uzun yıllar boyunca başta ABD olmak üzere emperyalist güçler ve işbirlikçilerinin tam desteğini arkasına aldı.

Erdoğan ve yandaşları, arkalarına aldıkları bu destekle bir yandan siyasal iktidarın ve devletin tüm kademelerini ele

geçirebildiler, öte yandan hatırı sayılır birer sermaye gücüne ulaşabildiler. Yine aynı destek sayesinde işçi ve emekçilerin sırtından elde edilen zenginlikleri çalarak Malta ya da Man adalarında istifleme imkanına sahip olabildiler. Özetle, emperyalistler Erdoğan AKP'sinin ne denli çürümüş ve kokuşmuş bir yapı olduğunu farkına -Zarrab'ın itirafları sayesinde- bugün varmıyorlar. Nitekim, onları Türkiye ve Ortadoğu halklarının başına bizzat musallat edenler, kendileri de dünya ölçeğinde haydutluk yapan emperyalistler ve işbirlikçileri oldu.

Bütün bu olgular göstermektedir ki, hırsızlığın da, yolsuzluğun da, rüşvetin de kaynağı kapitalist-emperyalist sömürü düzenidir. Bu nedenle ne ABD'nin, ne de başka bir emperyalist gücün yolsuzlukla, rüşvetle, hırsızlıkla bir problemi vardır. Onların asıl problemi, kendilerine sınırsız hizmetlerde bulunan işbirlikçilerinin kendi sefil çıkarlarını ve önceliklerini esas alan bir tutum içerisinde girmeleri, bu açıdan limitlerin dışına çıkmalarıdır.

BU PİSLİĞİ DEVRİM TEMİZLER

ABD ile Erdoğan yönetiminin yaşadığı gerilimin güncel bir arenasına dönen Reza Zarrab davası kapitalizmin tarihine geçen ne ilk yolsuzluk davasıdır, ne de son olacaktır. İşçi ve emekçiler bu bilinçle hareket etmeli, rant ve çıkar kavgasına tutuşan gerici kapışmalar içerisinde taraf olmayı kesinlikle reddetmeli, hırsızlığın, yolsuzluğun, yağma ve talanın kaynağı olan kapitalist-emperyalizme karşı mücadeleyi büyütmelidir.

Başka çıkar yol yoktur. Zira, bütün bu pisliğin kökünü ancak işçi sınıfı önderliğinde gerçekleşecek olan bir devrim kazıyabilir.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2017/47 * 8 Aralık 2017 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tif. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
www.kizilbayrak11.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Büyük resmin gösterdiği mesele “milli” değil, sınıfsaldır!

Erdoğan AKP’si karıştıkları yolsuzlukların gündeme gelmesinin yarattığı krizle uğraşiyor bir kez daha. Bir tarafta kısa bir süre öncesinin ödüllü kahramanı, AKP’nin medarı iftihar Zarrab’ın itirafları, diğer tarafta Binali’nin kumarbaz çocuklarının Malta’da, “vergi cennetlerinde” ortaya çıkan serüvenleri ve Erdoğan hanedanının Man’daki iş bilir ticari kurnazlıkları... İşlerin nereye varacağı hem Türkiye’de hem de uluslararası alanda büyük bir ilgiyle takip ediliyor.

Bu yolsuzlukların ortaya çıkmasını sağlayan koşulların Türkiye’deki toplumsal muhalefetin baskısı sonucu olmaması, Erdoğan’ın ve onun yeni koalisyonunun emperyalizmle kirli ilişkilerinin sonuçlarıyla ilgili olması esasen hiçbir önem taşımıyor. İşçileri ve emekçileri ilgilendiren işin bu tarafı değildir. Saltanat uğruna yaşanan yozlaşmanın, sistemin kendi içindeki dengeleri bile hiçe sayarak “durmak yok yola devam”ların varıldığı noktadır burası; uçurum, bataklık ve yolsuzluk... Ve yine bu gibi yolsuzlukların kapitalist sistemin bir parçası ve sonucu olduğu, birbirinden ayrı düşünemeyeceği de bir başka önemli gerçektir.

AKP ve cemaat kapışmasının ilk ciddi rauntlarından olan 17-25 Aralık vesilesiyle açığa çıkan ayakkabı kutularındaki paraların nasıl sıfırlandığını yeniden izliyoruz. AKP’nin “milli gururu” Zarrab’ın önüne yatanların açtığı yol şimdi Amerika’da bir çıkmaz sokağa çıktı. Ve hepsi oradaydılar, bu yolun yolcusuydular. Erdoğan’ın severek kullandığı o meşhur nakarattaki gibi “beraber yürüdüler bu yollarda.” Kiminin cebinde milyon dolarlık/euroluk rüşvet paraları, kiminin bileğinde 700 bin lira değerindeki hediyeye saatleri... Şimdi ise daha önce işlerini gördükleri ve gururla övündükleri “vatandaş” Rıza’nın devlet sırlarını açığa çıkarmaktan, casusluk yapmaktan dolayı sözde mal varlıklarına el koyuyorlar, “va-

tan haini” ilan ediyorlar.

Ancak milyonlarca insan görüyor ki onlar emekçilere “dolarlarınızı bozdurun” derken, kendileri milyon dolarlarını karanlık işlerde kullanmışlar. İşçi ve emekçilere türlü türlü vergi ödettiler, içilen sudan bile defalarca vergi alanlar, yaptıkları bu “bol kazançlı hayırlı işler” karşılığında “vergi cennetlerinde”, yuva yaptıkları Man’da vergiden kaçmışlar.

Oysa Türkiye, OECD ülkeleri arasında işçilerin üzerindeki vergi yükünde ilk sırada yer alıyor. İşçilerin milli gelirden aldığı payda ise Türkiye son sırada bulunuyor. Vergi ödetmek için yoksulların peşine düşenler, kendi vergi hırsızlığını “vatan sevdası”, “din-iman aşkıyla” yapıyorlar. O kadar yüzsüzler ki 2018 asgari sefalet ücreti için işçilerden fedakârlık yapmalarını bekliyorlar!

İşledikleri bu yüz kızartıcı suçlardan sıyrılabilmek için yapılanların “milli bir mesele” olduğuna, tüm Türkiye’nin he-deflendiğine herkesi inandırmaya ça-

lıyorlar. Amerikan emperyalizminin bir dediği iki edilmezken, Ortadoğu’da ABD’nin çıkarına savaş çığırıklığı yapı-lırken, tıpkı Ortadoğu’da olduğu gibi Tür-kiye’de de IŞİD bombaları patlatılırken, BOP eşbaşkanlığıyla övünülürken, Esad “Esed” ilan edilirken işin bu tarafı önemli değildi. O zaman Erdoğan büyük liderdi! İşler tıkrında giderken aslan payı, övünç madalyası onlara, yapılan kirli hesap çık-maza girince “milli mesele!”

İŞTE GERÇEK BÜYÜK RESİM!

İstiyorlar ki “aynı gemideyiz, gemi batarsa hepimiz batarız” masalına herkes inansın. Her kriz döneminde böyle yapıldı. Ekonomik kriz mi var, “şimdi fedakârlık zamanı”, işçiler-emekçiler kemer sıkmalı. Savaş mı var; yoksul çocukları cepheye, zengin çocukları Avrupa’ya, Amerika’ya...

Ancak bu düzen böyle sürmemeli. Hırsızlar bir tarafa, emeğiyle, alinteriy-le yaşamaya çalışanlar bir tarafa. Türlü

türlü yolsuzluklar yapanlar bir tarafa, çocuklarına onurlu bir gelecek bırakmak isteyenler bir tarafa. Emperyalizmle iş-birliği yapmayı, ona uşaklık etmeyi ezelden beri “milli mesele” sayanlar bir tarafa, kapitalist-emperyalist sisteme karşı, sömürünün olmadığı insanca bir yaşam için mücadele edenler bir tarafa.

Gerçek büyük resmi hangi sınıfa mensup olduklarını bilen, sınıf bilinci olan işçiler, emekçiler görüyor. Ortada ne “milli” ne de “dini” bir mesele var. Tek bir mesele var; o da sermaye sınıfı ve işçi sınıfı arasında. Kapitalistler ve onların hizmetkârları, o asalak burjuva sınıfına yakışır bir şekilde, sırayla tüm yolsuzlukları (aralarında çıkar çatışması olsa bile) işlerine geldiği gibi yapıyorlar. Bizim meselemiz tam da bu yüzden sınıf meselesidir. Kavgamız da bu nedenle AKP’yi de içine katarak, onun da bir parçası olduğu kapitalist sisteme karşı sınıf kavgası olmalıdır.

Türk burjuvazisinin ABD’deki efendilerine bağımlılığı

ABD-Türkiye arasındaki kriz büyürken Türk patronlar, sermayelerinin zarar görmemesi için emperyalist şefleriyle yoğun görüşmeler gerçekleştiriyor.

Son olarak da Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği’nden (TOBB) başkan Hisarcıkloğlu’nun başında bulunduğu heyetin ABD’de “lobi faaliyetleri” başlattığı basına yansdı.

İki ülke arasındaki krizi, siyasi temsilcileri AKP’nin “ABD’ye kafa tutuyor” görüntüsüyle şova dönüştüren Türk burjuvazisi, bu “lobicilik” ile Amerikan emperyalizminin güvenini geri kazanma çabasında.

Siyasette ABD’ye efeleniyor gözükürken sergilenen bu uşaklık ise emperyalist-bağımlı ülke ilişkisini bir kez daha gözler önüne sermiş bulunuyor.

TOBB HEYETİNDEN ABD’DE ÇOK YÖNLÜ TEMASLAR

TOBB heyetinin ABD’ye ziyaretinde; ABD Dışişleri Bakanlığı, Ticaret Bakanlığı, Ticaret Odası ve ABD Kongresi Temsilciler Meclisi üyeleri ile görüşmeler gerçekleştirildi.

TOBB ile görüşmelere, ABD Dışişleri Bakanlığı Müsteşar Yardımcısı Elisabeth Millard,

ABD Ticaret Departmanı – USTR Başkanı ve Uluslararası Ticaret Baş Müzakerecisi Büyükelçi Robert E. Lighthizer, ABD Kongresi Temsilciler Meclisi Teksas Üyesi Pete Session, North Carolina Üyesi Ted Budd’ın katıldığı basına yansdı. Ayrıca, Amerikan “düşünce kuruluşu” CSIS Başkanı Dr. Hamre ile de görüşüldü.

TOBB heyetinde ise Hisarcıkloğlu’nun yanı sıra, TOBB Yönetim Kurulu Başkan Yardımcıları İbrahim Çağlar ve Ender Yorgancılar, TOBB Yönetim Kurulu Üyesi Cengiz Günay ve TEPAV Direktörü Güven Sak yer aldı.

Reza Zarrab'dan rüşvet itirafları

İran'a yönelik uluslararası ambargoyu delmek gerekçesiyle ABD'de tutuklanan Reza Zarrab, **29 Kasım** tarihli duruşmada "tanık" sıfatıyla ifade vermeye başladı. New York'taki duruşmada Zarrab 17-25 Aralık 2013'te düzenlenen yolsuzluk ve rüşvet operasyonunda adı geçen Egemen Bağış ve Zafer Çağlayan ile kirli ilişkilerini anlattı.

TAKAS GÖRÜŞMELERİ BAŞARILI OLMADI

Savcı Sidhardha Kamaraju, Zarrab'a avukatlarının Türkiye ile mahkum takası için çalıştığını hatırlatarak, "Türkiye Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'ın da dahil olduğu bu görüşmeler (takas görüşmeleri) başarılı oldu mu?" diye sordu. Zarrab "hayır" yanıtını verdi. Zarrab, kendisiyle takas edileceklerin kimler olacağına dair ise bir şey söylemedi.

HESAP AÇMASINA EGEMEN BAĞIŞ YARDIM ETMİŞ

Eski Halkbank yöneticisi Hakan Atilla aleyhine tanıklık yapan Zarrab, İran'la iş yaptığı için Türkiye'deki Aktif Bank'ta hesap açmasının reddedildiğini ve eski AB Bakanı Egemen Bağış'ın devreye girerek kendisine yardım ettiğini söyledi.

HAKAN ATILLA İŞİ YAPTIRIMLARA UYDURMUŞ

Zarrab ilerleyen süreçte Aktif Bank'ın doğrudan İranlı yetkililerle çalışmaya başladığını ve kendisinin devre dışı bırakıldığını söyledi.

Aktif Bank'ın kendisini devre dışı bırakması üzerine Halkbank'a gittiğini anlattı. Hakan Atilla ile irtibata geçtiğini belirterek "Oluşturduğumuz yapının Amerikan yaptırımlarıyla uyumlu gözükmesi

işin katkıda bulundu" dedi.

ZAFER ÇAĞLAYAN'A 45-50 MİLYON AVRO RÜŞVET VERMİŞ

Zarrab Halkbank ile ilk temasın 2012'de kurulduğunu ancak ilişkilerin daha eskiye dayandığını söyledi. Ahmet Alacacı adlı bir kuyumcunun kendisine altın ihracatı yönetimi ve Halkbank'ta açılan hesapla transferlerin gerçekleştirilebileceğini söylediğini aktardı.

Eşi Ebru Gündes'in ünlü bir isim olması nedeniyle eski Halkbank Genel Müdürü Süleyman Aslan'ın kendisiyle çalışmak istemediğini bunun üzerine devreye dönemin Ekonomi Bakanı Zafer Çağlayan'ın girdiğini ifade etti.

Zarrab, Halkbank ile bağlantının kurulması için Zafer Çağlayan'a toplamda 45 ila 50 milyon avronun yanı sıra 7 milyon dolar ve 2 bin 465 milyon Türk Lirası rüşvet verdiğini söyledi.

Zarrab ayrıca, Çağlayan'ın İran'a para transferi karşılığında elde edilecek kârın

yüzde 50'sini istediğini de anlattı.

RÜŞVET VERMEK İÇİN ÇAĞLAYAN'DAN ONAY ALDI

30 Kasım'da devam eden duruşmada Zarrab, ABD ve AB bankacılık sistemlerine takılmamak için parayı TL olarak gönderdiklerini ve Türk bankalarını kullandıklarını belirtti.

Süleyman Aslan'ın kaygılı olduğunu ve kendini güvenceye almak için rüşvet istediğini anlatarak rüşvet verebilmesi için Zafer Çağlayan'dan onay alması gerektiğini ifade etti. Çağlayan'dan gizli hiçbir şey yapmadıklarını söyleyen Zarrab, Çağlayan'ın şirketin hesap ekstrelerini kendisinin bizzat incelediğini anlattı.

"BAŞBAKAN ONAY VE TALİMAT VERDİ"

Zarrab ayrıca, "Başbakan Erdoğan ve Babacan İran'la işlemlere (altın ticareti) yardım edilmesi için Vakıfbank ve Zira-

at Bankası'na şahsen talimat verdiler" dedi. Bu talimatı kendisine Zafer Çağlayan'ın aktardığını belirtti. Zarrab, Muammer Güler'in Çin bankalarına referans mektubu yazması için oğlu Barış Güler'e 100 bin dolar verdiğini söyledi.

TÜRKİYE'DE SERBEST KALMAK İÇİN 'KİSMEN' RÜŞVET VERMİŞ!

1 Aralık günkü duruşmada yaptığı sahte ticaretleri anlatan Zarrab **4 Aralık**'taki duruşmada da itiraflarına devam etti.

17-25 Aralık'ta tutuklanan ve kısa süre sonra serbest bırakılan Zarrab, Türkiye'de serbest kalmak için 'kısmen' rüşvet verdiğini de itiraf ederken savcı ile arasındaki diyalog şu şekilde gerçekleşti: Soru: Türkiye'de hiç tutuklandınız mı?

Zarrab: Evet, gözaltına alınıp cezaevine gönderildim... Sonra salıverildim.

Avukatlarım geldi, görüşme yaptık ve serbest bırakıldım.

Soru: Serbest kalmak için bir ödeme yaptınız mı?

Zarrab: Evet, yaptım.

Soru: Bunlar rüşvet miydi?

Zarrab: Kısmen.

Zarrab **5 Aralık**'taki duruşmada da kirli ilişkileri ve hapisanede uyuşturucu alabilmek için 45 bin dolar rüşvet verdiğini anlattı. İşlediği suçlardan ne kadar kazandığı sorusuna ise "100, belki 150 milyon dolar" cevabını verdi.

6 Aralık'taki duruşmada kurduğu paravan şirketlerle ilgili konuşan Zarrab, dinletilen ses kayıtları üzerine soruları cevapladı.

Öte yandan, Zarrab'ın savcılıkla itirafçı olmak üzerine yaptığı anlaşmanın ardından savcılığın, Zarrab'ın fuhuş yaptırdığını görmezden geldiği ifade ediliyor.

AKP medyası Zarrab davasını "görmedi"

Dünya basınının ve kamuoyunun dikkatle izlediği ve Erdoğan yönetimi ile ABD arasındaki siyasi krizin önemli bir arenasına dönen Reza Zarrab davası, AKP medyası tarafından es geçildi. Kimi AKP bürokratlarının kimsenin ciddiye almadığı açıklamaları dışında, Zarrab davası yandaş medyanın gündemleri içerisinde kendisine yer "bulamadı."

ANADOLU AJANSI (AA) VE TRT'DE ZARRAB SESSİZLİĞİ

Hükümet kanalı olarak çalışan Anadolu Ajansı ve TRT 30 Kasım günü sayfalarında dava ile ilgili tek bir habere dahi yer vermedi. AKP borazanı Yeni Şafak da, TRT ve AA'nın çiz-

gisinde ilerleyerek davayı görmezden geldi.

YANDAŞLARDA "İFTİRA" KAMPANYASI

AKP yandaşı diğer medya organları ise Zarrab davası üzerinden iç kamuoyuna dönük manipülatif haberler yayınlama yoluna gitti. Tescilli AKP borazanı Sabah gazetesi, haberi "Zarrab Tiyatrosu" başlığı ile manşetlerine taşıdı. Gazete, konuyla ilgili olarak hükümet sözcülerinin yaptığı kimi açıklamalara yer vererek, Reza Zarrab'ın baskı ile "iftiracı" olduğunu iddia etti.

Yeni Akit ise bilindik çizgisini sürdürerek Tayyip Erdoğan ve AKP'ye yaranmak için diğer yandaşları ile adeta yarış içerisine girdi.

Davayla ilgili yapılan haberlerde daha çok Reza Zarrab'ın hapisanede uyuşturucu ve alkol için gardiyanlara verdiği rüşvet olayını ön plana çıkardı.

AKP iktidarına kalemlerini ve sayfalarını çoktan satmış bulunan diğer yayın kuruluşları ise, dava haberini ve bağlı olarak yansıyan gelişmeleri bir dizi başlığın yanında sıradan bir haber olarak sunma yoluna gitti.

Yandaş medyanın bu tutumu kimi uluslararası basın kuruluşlarının da dikkatinden kaçmadı. Konuya Zarrab davası ile ilgili bir makalede değinen New York Times, devlet televizyonu TRT ve Türkiye'nin resmi haber ajansı AA'da Zarrab'ın itiraflarına yer vermediğine dikkat çekti.

“Avukatların dayanışma ve direniş hattı bu saldırıyı boşa çıkaracaktır!”

Tarih her zaman ilerlemektedir ve avukatların olağanüstü dayanışmasıyla gördüğümüz bu direniş hattı da gerek Metin Feyzioğlu gibi mesleğine ihanet edenleri, gerekse de hukuksuzlukla bezenmiş bu saldırıyı boşa çıkartacaktır.

Son dönemde ilerici-devrimci avukatlara ve hukuk örgütlerine yönelik saldırılar yaşanırken Barolar Birliği Başkanı Feyzioğlu'nun iktidara hizmet eden yaklaşımları hakkında Umut Hukuk Bürosu'ndan Av. Ezgi Çakır'ın görüşlerini aldık.

Hukuk sistemi içinde kazanılan hakları sınıf mücadelesinin seyrinin belirlediğini söyleyen Çakır, yükselen kriz ile birlikte gelişecek olan muhalefetin bu süreçte kilit açıcı olacağını ifade etti.

Avukatların ördüğü dayanışma ve direniş hattının hem Metin Feyzioğlu gibi mesleğine ihanet edenleri hem de hukuksuzlukla bezenmiş bu saldırıyı boşa çıkartacağını vurguladı. Son dönem hukuk alanında yaşanan gelişmelere dair Av. Ezgi Çakır şunları ifade etti:

HUKUK SİSTEMİ İÇİNDEKİ HAKLAR SINIF MÜCADELESİNİN GELİŞİMİ SONUCU KAZANILMIŞTIR

Öncelikle biraz hukuk ve adalet ilişkisinden bahsetmek gerekiyor. Biz sınıf bilincimiz gereğince hukukun burjuvazinin emrinde bir üst yapı aygıtı olduğunun bilincindeyiz. Dolayısıyla hukuktan adaleti sağlamasına yönelik bir beklentimiz gerçekçi olarak hiç bulunmadı. Dolayısıyla yaşananlar bizim için ne şaşırtıcı ne de yeni. Buna karşılık elbette şaşırmasak da bu saldırıları kanıksamış ve kabullenmiş de değiliz. Hukuk denen şeyin oluşumu da sınıf mücadelesine dayanan bir du-

rum. Elbette hukuk sistemi içinde haklarımız diyebileceğimiz her şey de sınıf mücadelesinin gelişimi sonucu kazanılmış haklar. Dolayısıyla hukukun ne olduğunu tanıyıp bilmemiz haklarımıza sahip çıkmamız ve hak mücadelesinde yerimizi almamıza engel değil.

HUKUK TANIMAZLIĞIN HUKUK HALİNE DÖNÜŞMESİ BİR KRİZİN SONUCU

Bu böyleyken uzun süredir artarak devam eden ve son olarak 16 HHB ve ÇHD avukatı ile 2 EHB avukatının tutuklanmasını nasıl değerlendirmeliyiz? Elbette ki hukuk tanımazlığın bu denli hukuk haline dönüşmesi bir sürecin ve bir krizin sonucu. Dolayısıyla hukuk tanımazlığın bu boyutunu okurken elbette politik krizi değerlendirmemiz gerek. AKP'nin gerek emperyalist kutuplar ara-

sında izlemeye çalıştığı politika sonucu oluşan ve Reza Zarrab ile Suriye ve Irak meseleleriyle doruğa ulaşan uluslararası krizi, gerekse ülkede sürmekte olan ekonomik kriz ve en önemlisi OHAL'e karşı Nuriye ve Semih'in direnişleriyle sembol haline gelmiş yükselen toplumsal muhalefet sebebiyle yaşadığı yönetememe krizi halka saldırılarının boyutlanmasının en önemli sebebi. Bu nedenle halkın tüm kesimlerini hedef alan saldırılar, düzenin ezberleri gereğince susturulması gereken savunma hakkını, yani avukatları da hedef aldı. Biz OHAL süreciyle tüm hukuk maskesinin ortadan kalkarak ortaya çıktığı bu çirkin yüzü faşizm olarak adlandırıyoruz. Bu saldırıların artarak süreceğinin de farkında olunması gerektiğini düşünüyoruz. Ancak yükselen kriz ile birlikte yükselecek toplumsal muhalefet de bu sürecin kilit açıcısı olacaktır.

ÇHD'li avukatlara hapisanede de saldırılar sürüyor

Sermaye devletinin muhalif kesimlere saldırıları kapsamında tutuklanan Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) üyesi avukatlara hapisanede de saldırılar sürüyor.

35 YIL GÖRÜŞ YASAĞI

Yaklaşık iki aydır tutuklu olan Bolu T Tipi Hapishanesi'ndeki Av. Barkın Timtik'in her gün saldırıya uğradığı, koğuşuna gelen robokop kıyafetli erkek gardiyanların hazırolarda tekmil verme dayatmasını kabul etmemesi üzerine yerlerde sürüklenerek darp edildiği öğrenildi. Hapishane yönetimininse, henüz duruşmaya

bile çıkarılmayan Timtik'e 35 yıl görüş yasağı verdiği ifade edildi.

KOZAĞAÇLI HAFTALARDIR TEK KİŞİLİK TECRİTTE

13 Kasım'dan bu yana Silivri 9 Nolu Hapishanesi'nde tutulan ÇHD Genel Başkanı Selçuk Kozağaçlı'nın ise o tarihten bu yana tek kişilik hücrede tutulduğu, kendisine televizyon, radyo, saat ve gazete de verilmediği öğrenildi. Kozağaçlı bu durumu protesto etmek için sabahları ve öğleden sonra slogan atma eylemi gerçekleştiriyor.

TARİH HER ZAMAN İLERLEMEDİR VE AVUKATLARIN DİRENİŞ HATTI SALDIRILARI BOŞA ÇIKARACAKTIR

Son olarak Metin Feyzioğlu'dan bahsetmek gerekirse... 2013 yılında yapılan ÇHD ve HHB hedefli operasyon sonucu açılan dava belki de mesleki dayanışmanın en ileri örneklerinden birine sebebiyet vererek 1000'in üzerinde avukatın Silivri'de, duruşmanın yapıldığı yerde takip ettiği, 3000'in üzerinde avukatın ise vekaletle takip ettiği bir davayla sonuçlandı. İktidarın bir başka kriz anında yaptığı bu operasyon tüm halkla birlikte avukatların da dayanışmasıyla boşa çıkarıldı. Bugün yaşanan süreç ise benzer bir süreçtir. Yine iktidarın bir kriz anında avukatlara yaptığı bu saldırı sonucu safaların belirginleşmesi söz konusu. Elbette kriz anları bir turnusoldur, halkın ve haklının safında olan ile muktedirlerin safını net çizgilerle ortaya çıkarır. 12 Eylül saldırısı sonucu başlayan ve devam eden süreç de bir turnusol oldu, Halkın Hukuk Bürosu'nun 200 tutuklu müvekkil ve 600'den fazla ceza davasına ulaşan hukuki işleri olağanüstü bir dayanışmayla aksamadan sürdürdü. Bu mesleki dayanışma avukatlık açısından bir yüz akı olarak tarihe kazındığı gibi, Metin Feyzioğlu da TBB başkanı sıfatına rağmen, üzerindeki avukatlık cüppesini çıkartıp giydiği polis üniformasıyla mesleğin bir utanç vesikası olarak tarihin sayfalarında yerini aldı. Metin Feyzioğlu'nun bu hale nasıl bir siyasi saikle geldiğini bilmiyoruz ve açıkçası ilgilenmiyoruz da. Ancak tarih her zaman ilerlemektedir ve avukatların olağanüstü dayanışmasıyla gördüğümüz bu direniş hattı da gerek Metin Feyzioğlu gibi mesleğine ihanet edenleri, gerekse de hukuksuzlukla bezenmiş bu saldırıyı boşa çıkartacaktır.

Kasım ayı enflasyonuyla yeni rekor

Türkiye kapitalizminin krizi enflasyondaki artışlarla gözler önüne seriliyor. TÜİK'in 4 Aralık'ta açıkladığı Kasım ayı enflasyon rakamları krizin büyüyeceğine işaret etti.

Kasım ayında tüketici fiyatlarında (TÜFE) önceki aya kıyasla yüzde 1,49 oranında artış olurken, yüzde 1,2 olan beklentiler aşıldı.

Yıllık enflasyonun da yüzde 12,48 seviyesine çıkmasıyla 2008 krizinden bu yana en yüksek seviyelerine ulaşan enflasyonda yeni rekor kırıldı. Ayrıca bu oran, TÜFE verilerinin baz alındığı 2003 yılından bu yana da en yüksek yıllık enflasyon oranı oldu.

TEMEL İHTİYAÇLAR PAHALILAŞIYOR

Kasım ayında, 'ulaştırma'nın yanı sıra,

'giyim ve ayakkabı', 'gıda ve alkolsüz içecekler' ve 'konut' harcama gruplarının fiyatlarındaki artışlar göze çarptı. Geçtiğimiz aya kıyasla; giyim ve ayakkabıda yüzde 3,77, gıda ve alkolsüz içeceklerde yüzde 2,11, ulaştırmada yüzde 2,01, konutta yüzde 1,25 artış kaydedildi. 'Çeşitli mal ve hizmetler' grubunda da yüzde 1,84'lük artış göze çarptı.

Harcama gruplarında fiyatların 12 aylık değişiminde de en çok artış 'ulaştırma' ve 'gıda ve alkolsüz içecekler'de oldu. Ulaştırmada yıllık yüzde 18,56 artış olurken, gıda ve alkolsüz içeceklerin fiyatları yüzde 15,78 oranında yükseldi. Bunların yanı sıra 'çeşitli mal ve hizmetler', 'ev eşyası', 'sağlık', 'lokanta ve oteller', 'giyim ve ayakkabı', 'eğitim', 'alkollü içecekler ve tütün' gruplarında yıllık fi-

yatlar çift haneli oranlarda arttı.

ÜRETİCİ FİYATLARI DA YÜKSEK DÜZEYDE

Enflasyondaki artışlara etki eden üretici fiyatları da önceki aya göre yüzde 2,02 oranında artarken, ÜFE'deki yıllık artış yüzde 17,30'a çıktı. Geçtiğimiz aya kıyasla en fazla artış, uluslararası piyasalarda da fiyatların yükseldiği petrol ve ana metallerde gerçekleşti. Buna göre, kok ve rafine petrol ürünleri yüzde 11,72, ham petrol ve doğal gaz yüzde 8,12, ana metaller ise yüzde 4,67 arttı.

Sanayi grupları arasından 'ara malı' fiyatlarındaki artış aylık ve yıllık kıyaslamada ilk sırada yer aldı. Ara malların fiyatları aylık yüzde 3,02, yıllık yüzde 23,43 artış gösterdi.

Dış ticaret açığı Kasım ayında da sürdü

Türkiye kapitalizminin ithalata dayalı ihracat üzerinden işleyişi, dış ticaret 'dengesizliği'nin sürmesiyle gözler önüne seriliyor. Yüksek düzeyde seyreden dış ticaret açığı, Kasım ayında da devam ederken ihracatın ithalatı karşılama oranı da geçtiğimiz yıla kıyasla düşüş gösterdi.

Gümrük ve Ticaret Bakanlığı, 2017

Kasım ayı geçici dış ticaret verilerini açıkladı. Verilerde, geçtiğimiz yılın aynı ayına göre kıyaslamalar yapıldı. Buna göre, dış ticaret hacmi yüzde 16,76 artışla 34 milyar 751 milyon dolara çıkarken; ihracat yüzde 11,02 artışla 14 milyar 232 milyon dolar, ithalat ise yüzde 21,10 artışla 20 milyar 519 milyon dolar oldu.

Dış ticaret açığının yüzde 52,43 ar-

tışla 6 milyar 287 milyon dolara ulaştığı verilere göre, ihracatın ithalatı karşılama oranı geçtiğimiz yılın yüzde 75,7'lik oranından yüzde 69,4'e düştü.

İhracat ve ithalatta ülkelere göre dağılımda ise Almanya ilk sırada yer aldı. İhracatta Almanya'yı İngiltere ve İtalya takip ederken, ithalatta ise Çin ve Rusya geldi.

Açlık ve yoksulluk tırmanışı sürüyor

Sermaye devleti her geçen sömürü ve kölelik koşullarını derinleştirdiği işçi ve emekçileri açlık ve yoksulluğa mahkum etmeye devam ediyor.

İşçi ve emekçilerin ücretlerine yapılan sefalet zamları ile maaşlar her geçen gün erimeye devam ederken temel ihtiyaç maddelerindeki fahiş artışlarla açlık ve yoksulluk da derinleşiyor.

Türk-İş'in açıkladığı açlık ve yoksulluk sınırı bu gerçekliği bir kez daha ortaya koydu. Kasım 2016'da bin 416 TL olan açlık sınırının Kasım 2017'de ise bin 567 TL olduğu açıklandı.

2016 Kasım ayında 4 bin 615 TL olan yoksulluk sınırı ise 2017 Kasım ayında ise 5 bin 105 TL oldu.

Yandaş Memur Sen ise sermayeye hizmetlerine devam ederken; Türkiye'deki 4 kişilik bir ailenin açlık sınırını bin 770 TL, yoksulluk sınırını ise 4 bin 977 TL olarak açıkladı.

Birleşik Kamu-İş Konfederasyonu ise açlık sınırının Ekim ayına kıyasla 29 TL artarak bin 857 TL'ye çıktığını, yoksulluk sınırının ise 69 liralık artışla 5 bin 298 TL'ye tırmandığını açıkladı.

Erdoğan sermayeye yönelik söylemini 'düzeltti'

Erdoğan, sermayedarlara yönelik 3 Aralık'taki söyleminin ardından "İsteyen herkes parasını yurt dışına çıkarabilir" diye konuştu.

3 Aralık'ta yaptığı konuşmada "Bazılarının varlıklarını yurt dışına çıkardığını duyuyorum. Buna izin verilmeyecek. Bu ihanettir" ifadelerini kullanan Erdoğan sözlerinin "yanlış anlaşıldığı"ni iddia ederek ertesi gün sermayenin yüreğine su serpmeye çalıştı.

Türkiye'nin serbest piyasa ekonomisine sahip olduğunu söyleyen Erdoğan, sözlerine şöyle devam etti: "İsteyen herkes parasını yurtdışına çıkarabilir ve buna devam edebilecektir. Yerli ve yabancı tüm firmalar küresel finans sistemine entegre bir şekilde faaliyetlerini sürdürecektir. Sermaye hareketlerinin sınırlandırılmasına yönelik bir talimatım söz konusu değil."

Ailesinin offshore bankalar aracılığıyla milyonlarca doları cebe indirdiği ayyuka çıkan Erdoğan, sözlerini "iş adamları yerli ve milli duruş sergilemeli" diye 'düzelterek' ikiyüzlülüğünü bir kez daha gözler önüne serdi.

“OHAL’le hak ve özgürlükleri ortadan kaldıran bir sürece girildi”

10-17 Aralık İnsan Hakları Haftası vesilesiyle, İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi Başkanı Av. Gülseren Yoleri ile konuştuk. Çoğu ülkede hak ve özgürlüklere saldırıların süreklileştiğini belirten Yoleri, Türkiye’de de OHAL ile keyfiyetin yasalastığına dikkat çekti.

- 10 Aralık, Birleşmiş Milletler Genel Kurulu’nda İnsan Hakları Evrensel Bildirisi’nin yayınlanmasıyla 1948 yılından bu yana İnsan Hakları Günü olarak kabul görüyor. Bugün “insan hakları” kapsamına neler giriyor?

İnsan hakları, insanın insan olmakla sahip olduğu devredilemez, bölünemez, vazgeçilemez hakları ifade eder.

Öncesi de olmakla beraber, 1776 Amerika ve 1789 Fransız bildirgeleri ile insan hakları sistematize edilerek tanımlanmış, 1948 yılında İnsan Hakları Evrensel Beyanamesi’nde (İHEB), temel kişisel hakları bir adım aşarak ve devletlerin sorumluluklarını da içerir tanımlamalara kavuşturularak ikinci bir aşamaya, ekonomik, siyasal haklara yer verilmiştir. İHEB’nin ardından dayanışma hakları olarak tanımlanan 3. kuşak haklar (barış hakkı, çevre hakkı, gelişme hakkı, insanlığın ortak mal varlığının korunması hakkı) tanımlanmış, bunlara halkların kendi kaderini tayin hakkı ve zulme karşı direnme hakkı da eklenmiştir.

Başlıklar halinde sayarsak, bildirmede; “Eşitlik, ayrımcılık yasağı, yaşama hakkı, kişi özgürlüğü ve güvenliği hakkı, kölelik yasağı, işkence ve zalimce, insanlık dışı ya da aşağılayıcı muamele ve ceza yasağı, ayrımcılığa karşı eşit korunma hakkı,

“Etkin ve bağımsız bir yargı yolundan yararlanma hakkı, keyfi yakalama, tutuklama ve sürgün yasağı, savunma hakkı, masumiyet karinesi, suçta ve cezada kanunilik,

“Özel yaşamın korunması, seyahat ve yerleşme özgürlüğü, baskı görenlerin başka ülkelere sığınma hakkı, yurttaşlık hakkı,

“Evllenme ve boşanmada erkek ve kadınların eşitliği, ailenin devlet ve toplum tarafından korunması, mülkiyet hakkı, düşünce, vicdan ve din özgürlüğü hakkı, kanaat ve ifade özgürlüğü hakkı, barışçıl toplanma ve örgütlenme hakkı, doğrudan ya da serbestçe seçilmiş temsilcileri aracılığıyla ülkesinin yönetimine katılma hakkı, kamu hizmetlerinden eşit yararlanma hakkı,

“Çalışma, işini özgürce seçme, adil ve elverişli koşullarda çalışma ve işsizliğe

karşı korunma hakkı, eşit iş için eşit ücret hakkı,

“Çalışan herkesin, kendisi ve ailesi için insan onuruna yaraşır bir yaşam sağlayacak düzeyde, adil ve elverişli ücretlendirilme hakkı, sendika kurma ya da sendikaya üye olma hakkı, dinlenme ve boş zaman hakkı,

“Evlilik içi ya da dışı doğmuş olmalarına bakılmaksızın çocukların aynı toplumsal korumadan yararlanma hakkı, eşit, parasız eğitim hakkı, kültürel yaşama ve bilimsel gelişmeye katılma, sanattan yararlanma hakkı” tanımlanmıştır.

Bildirge, bu haklar sayıldıktan sonra, “Herkesin bu bildirmede ileri sürülen hak ve özgürlüklerin tam olarak gerçekleştirilebileceği bir toplumsal ve uluslararası düzene hakkı vardır” der.

Ve arkasından kişilerin içinde yaşadığı topluluğa karşı ödevlerini hatırlatır. Tanımlanan özgürlüklerin sınırını çizer, kişilerin ve devletlerin bu hakları yok etmek için çalışamayacaklarını söyler ve “Bu hak ve özgürlükler, hiçbir koşulda Birleşmiş Milletler’in amaç ve ilkelerine aykırı olarak kullanılamaz” diyerek de bitirir.

- O günden bu yana, bu hakların kağıt üzerinde güvenceye alınmasını ihtiyaç haline getiren koşullarda bir değişim oldu mu? Örneğin OHAL koşullarının insan haklarına etkileri hakkında neler söyleyebilirsiniz? Türkiye, taraf olduğu sözleşmelere ne ölçüde bağlı kalıyor?

İHEB’yi, yani 10 Aralık 1948’i baz alırsanız; dünyada da Türkiye’de de hem çok şey değişti hem hiçbir şey değişmedi denilebilir. Şöyle ki; hak ihlali üreten devletler bu karakterlerini korudu. Yani devlet hep devletliğini yaptı. Hak ve özgürlüklere karşı yasak ve baskı sü-

reklileştirdi. Bu baskının ne düzeyde ve çeşitlilikte olduğu konusunda değişik fotoğraflar söz konusu elbette. Mesela Avrupa ülkelerinde başka, Asya ülkelerinde başka, Amerika’da başka, Türkiye’de başka bir tablo var.

Ama her halükarda, hak ihlali yapmasını önlemek için devletleri sınırlandıran bağitlara, yasalara ihtiyaç var. OHAL koşullarında bu ihtiyaç çok daha açık olarak kendisini hissettiriyor. Çünkü OHAL ilanı ile devlet uluslararası sözleşmelerden kaynaklı sorumluluklarını ve hatta anayasal hakları resmen askıya aldı. Son iki yıldır fiilen anayasayı ve yasaları tanımadığını ilan eden ve yasama, yürütme ve yargı faaliyetlerinde bu fiili durumu hakim kılan hükümet, kendisine hak gördüğü bu keyfi ve sorumsuz çerçeveyi OHAL ile birlikte resmiyete kavuşturdu ve dünyaya ilan etti. OHAL ve sonrasında çıkarılan KHK’lar ile bu çerçeveye uygun, hak ve özgürlükleri ortadan kaldıran bir sürece girildi. OHAL ilanı ve KHK’lar usul ve içerik olarak yasalara aykırı olduğu halde bugün yürürlükte ve anayasanın, yasaların üzerinde bir değer görüyorlar.

OHAL’de, hatta savaş halinde dahi kısıtlanamayacak haklarımız anayasanın 15. maddesi hiç kaale alınmaksızın ihlal ediliyor. Yaşam hakkı, işkence ve kötü muamele yasağı, düşünce ifade ve örgütlenme hakkı, çalışma hakkı, eğitim hakkı, seyahat özgürlüğü, sığınma hakkından mülkiyet hakkına tüm haklara yoğun bir saldırı var.

- Tüm bu uygulamalarla ne amaçlanıyor?

Bu noktada, hem devletin hem de iktidarın büyük bir açmaz içinde olduklarını görüyoruz. Devlet kodlarındaki ayrımcı, ırkçı, tekçi, militarist özellikler,

sorunları çözmek yerine toplumun talep ve ihtiyaçlarını şiddet ve yasaklarla baskı altına alma yöntemi, sorunları giderek daha içinden çıkılmaz hale getirdi. İktidarın da 15 yıllık pratiği bu sorunları aşmak yerine çıkmaza sürüklediğini gösterdi bize.

Ancak ne dünya eski dünya ne toplum eski toplum. Nuriye ve Semih’in tutuklanmasına gerekçe yapılan “Gezi benzeri bir toplumsal hareketi ateşleme” tespiti, devletin de iktidarın da toplumsal bir kalkışmadan, bir isyandan ölesiye korktuklarını gösteriyor.

Bu nedenle de toplumu her kesimi ile baskı altına almak ve hareketsiz bırakmak istiyor. Bu yüzden sosyal medya paylaşımlarını suç konusu ediyor, çocuk derneklerini bile kapatıyor. Gerçekleri duyuracak haberleşme kanallarını, gazetecileri, akademisyenleri, insan hakları savunucularını ve siyasetçileri tutuklayarak, halka ışık olabilecek, umut olabilecek hareketleri yok etmeye çalışıyor. Yani kendisini kurtarmaya çalışıyor.

- İHD olarak İnsan Hakları Haftası’nda programınız nedir, neyi hedefliyorsunuz?

İHD olarak insan hakları haftası boyunca insan hakları ihlallerini ve tabii ki mücadele yöntemlerini tartışacağız ve tartışacağız. Halkın çaresizlik duygusu yerine cesarete ve umuda ihtiyacı var. Bilgi paylaşımı, farkındalık geliştirme, dayanışma amacımız var. Cesareti de umudu da buradan birlikte üretebileceğimize inanıyoruz. Bu yüzden hafta boyunca yapacağımız etkinliklerde herkesi bir arada olmaya çağırıyoruz.

Çürümüş anlayışların tükettiği KESK

Kamu emekçileri OHAL/KHK uygulamalarına karşı direnişe devam ediyorlar. Ankara'da 1 yılı aşan ve İstanbul'da 1. yılına yaklaşan direnişler OHAL ve KHK zulmüne boyun eğmeyen onlarca emekçinin irade ve kararlılığı sayesinde bugüne kadar sürdü, sürüyor. Dört bin üzerinde ihracı olan KESK ve bağlı sendikalar sürece adeta seyirci kaldı. Hatta zaman zaman direniş kırıcı tutumlar içine girdiklerini bile söyleyebiliriz.

Tarihi mücadeleyle anılan KESK'in böyle bir duruma düşmesi bugünle açıklayabileceğimiz bir durum değildir. Uzun yıllara dayalı bir sürecin ürünü olarak bugünkü noktaya gelmiştir. KESK'e hakim anlayışların siyasal evrimleri KESK'in ve bağlı sendikaların siyasal evrimini ve mücadeleye çizgisini de doğrudan etkilemiştir. KESK ve bağlı sendikalara istisna sayılabilecek bazı şubeler haricinde uzun yıllardır reformist, liberal anlayışlar hakim olmuştur. Bu anlayışlar KESK'i sınıf mücadelesinin bir aracı olarak değerlendirmemişler, dar siyasal ve kişisel çıkarlarının aracına dönmüşlerdir. Geline aşamada bu durum ayyuka çıkmış, herkesin görebileceği açık bir hale bürünmüştür. İçinden geçtiğimiz sürecin ağır yükü ve basıncı KESK'e hakim anlayışların üstündeki perdeleri tamamen kaldırmış, çapsizliklerinin daha belirgin görünmesini sağlamıştır. Kamu emekçileri karşı karşıya kalınan saldırıya son vermek için, bu kokuşmuş reformist, liberal anlayışları sırtından atmalıdır.

GEÇMİŞİ AŞAMAYAN KENDİNİ TÜKETİR!

Hakim anlayışların tükettiği KESK ağır hastalıklı bir durumdadır. Bu hastalık üye kayıplarıyla ilgili bir durum değildir. Daha derinlikli ve köklü nedenlere sahiptir. Mevcut anlayışlara karşı çetin bir mücadele verilmeden hastalık aşılanacak gibi gözüküyor. Bu mücadelenin bir ayağını ideolojik, diğer ayağını ise pratik mücadele oluşturuyor.

KESK devrimci-ilerici kamu emekçi-

Şubeler ve iller düzeyinde oluşturulacak ilkeli bir programa dayanan inisiyatifler oluşturmak ve oluşturulanları güçlendirmek önemli bir adım olacaktır. Bu adımları atmak her zamankinden daha çok ihtiyaçtır. Devrimci kamu emekçileri emekle ve bedelle yaratılmış değerleri, yaratılan enkazın altından ancak böylesi adımlarla çıkarabilir, dar grupçuluğun yerine sınıfsal çıkarları koyarak gerici cendereyi parçalayabilirler.

lerinin uzun yıllara yayılan mücadeleleriyle, bedel ödeyerek oluşturdukları bir yapıdır. Her aşamasında yoğun bir emek ve fedakârlık vardır. 1970'li yılların devrimci atmosferi kamu emekçileri içinde de derin etkiler yaratmış ve öve öve bitirilemeyen fakat "miras yedilerin" hiç ettiği değerleri yaratmıştır. '70'li-'80'li yılların reformist hareketlerinin tabanı dahi devrimci atmosferden etkilenmişler ve mücadeleciler bir çizgi izlemişlerdir. 1980 darbesinin yarattığı karanlık dahi, öncesinde mayalanan mücadeleciler çizgiyi yok edememiştir. '90'lı yılların önemli kazanımları geçmişin mücadele birikimi ve anlayışına yaslanılarak elde edilmiştir. Fakat bu birikimin geliştirilmesi ve ileri taşınması yerine tüketilmesi '90'lı yılların sonunun belirgin bir özelliği olmuştur. Reformist hareketlerin '70'li yılların dev-

rimci atmosferinin etkisiyle edinilen fiili meşru mücadele biçimlerini ve anlayışlarını terk ederek icazetçiliği resmi çizgiye dönüştürmesi kamu emekçileri mücadelesini de derinden etkilemiştir.

Kamu emekçileri hareketinde '90'lı yıllarla beraber etkin güç olan reformist, liberal anlayışlar mücadele programı ve anlayışından yoksun gerici ittifaklar kurdukları gibi, aynı ittifakları devrimci özneleri ezme ve itibarsızlaştırmak için de oluşturmuşlardır. Bu uğurda entrika ve dedikodu üzerine kurulu, ahlaksızca propagandayı kullanmaktan geri durmamışlardır. Emekçilerin bilincini kapitalist sömürüye karşı bir mücadeleye değil, düzen içi sınırlı kırıntılara ve sınıfsal özünden uzak istemlere yönlendirmek için canla başla çalışmışlardır. Bu tutum ve anlayışlar KESK'in mücadele içinde ka-

zanılmış değerlerini adım adım tüketmiştir. Geline aşamada açığa çıkan tablo KESK'e hakim anlayışların evriminin bir sonucu olarak karşımızda durmaktadır.

TEMEL İLKELERİNİ TERK EDEN YOZLAŞIR!

KESK'e hakim anlayışların, KESK'i var eden temel ilkelere yabancılaştığını söyleyebiliriz. Bu da beraberinde bir yozlaşmayı getirmiştir. KESK'i var eden fiili meşru mücadele anlayışını benimsemiş emekçileri aforoz etmek için ellerinden geleni yapmışlardır. Bunu da açıktan yapmaktan geri durmamışlardır.

Ankara Yüksel Caddesi'ndeki direnişi, direnenlerin "dar grupçu yaklaşımı" nedeniyle sahiplenmediklerini ifade ediyorlar. Diyelim ki öyle. Peki, KESK ve bağlı sendikalar kendi direniş ve mücadele programını oluşturup hayata geçirdiler mi? Aylar önce yapılan ihraç kurultayının sonuçlarını açıkladılar mı? İstanbul'daki ve diğer kentlerdeki direnişler neden gerekli desteği ve ilgiyi görmediler? İstanbul'daki direnişler KESK Şubeler Platformu imzasıyla yapılıyor. KESK bu direnişlere sahip çıkmayan, hatta bu direnişlerin altını oymaya çalışan şube yöneticileri hakkında herhangi bir soruş-

İhraçlara karşı direniş sürüyor

İstanbul'da, KHK'larla ihraç edilen Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) üyelerinin direnişi devam ediyor. Her Pazartesi, Çarşamba ve Cumartesi günü Kadıköy Altıyol ve Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda, Cuma günleri ise Kartal'da oturma eylemleri gerçekleştiriliyor. Eylemlerde savundukları değerler ve verdikleri mücadele nedeniyle ihraç edildiklerine dikkat çeken direnişçiler, OHAL'in de AKP'nin kendi rejimini inşası doğrultusunda

işçi ve emekçilere karşı sürdürüldüğünü vurguluyorlar. Milyon dolarlarla yapılan rüşvet ve yolsuzlukların yanında milyonlarca emekçinin sefalet koşullarında yaşamaya çalıştığını belirten direnişçiler, bu durumun "din-vatan-bayrak" söylemleriyle sürdürülmeye çalışıldığına dikkat çekiyor.

İşlerine dönene kadar direneceklerini ifade eden direnişçiler, tüm işçi ve emekçileri de hakları için mücadeleye çağırıyorlar.

turma başlatmış mıdır?

Bu soruların yanıtını biliyoruz; KESK ve bağlı sendikalar hiçbir şey yapmamışlardır. Çünkü tepeden tırnağa aynı anlayışın sahipleri yönetimdedir.

Bunlar yakın zamanın gösterdikleridir. KESK'te yıllara dayalı ilkesizleşme süreci yaşanmaktadır. Özel okul açan, ticari kuruluşlara ortak olan, bar-kafe işletenler (patronlaşan kişiler) KESK ve bağlı sendikaların yönetimlerinde yer almıştır, almaya devam ediyorlar. Okullarda zorla aidat toplayan müdür ve müdür yardımcılarının bu ilkesiz davranışlarına "bizim de okullarda yöneticilerimiz olsun" mantığıyla göz yumulmuştur. KESK'in parasız eğitim ilkesi fütursuzca çiğnenmiştir. Çeşitli kurumlarda yönetici olan üyelerin altındakileri ahlaksızca ezen tutumları görmezden gelinmiştir. Tüzüklerde yer alan kurullar işletilmemiş, yönetim kademeleri bunları işletmek için gerekli çabayı sarf etmemiş, "üyeler sahip çıkmıyor, biz elimizden geleni yapıyoruz" denilerek yöneticiler ve üyeler arasına derin bir mesafe konulmuştur. Bu listeyi daha da uzatabiliriz.

Özetle KESK'te kastların hâkimiyetinin olduğunu söyleyebiliriz. Bu kastlar mücadelenin ihtiyaçları yerine "benim adamım, senin adamın", "benim çıkarım, senin çıkarın" mantığıyla hareket ediyorlar. Bu kastlaşma mücadele ilke ve anlayışlarıyla KESK'i kötürümleştirmekten başka bir işleve sahip değildir. Yukarıda verdiğimiz tekil örnekler aslında bir tablonun göstergesidir. Mücadele örgütünün yönetimlerine sınıfsal kaygıları olan emekçiler gelmedikçe de bu tablo daha kötüye gidecektir.

KESK VE BAĞLI SENDİKALARI EMEKÇİLERİN MÜCADELE ÖRGÜTÜNE DÖNÜŞTÜRMEK İÇİN...

Tükenmiş KESK ve bağlı sendikaları mücadeleye çekmek tepeden tırnağa bu yapıların yenilenmesini sağlamakla mümkündür. Bunun yolu mevcut hakim anlayışları alaşağı etmekten geçiyor. Bu ise ilkeli mücadele programları ve pratik hat oluşturmakla mümkündür. Devrimci-ilerici emekçilere bu açıdan önemli görevler düşüyor.

KESK'e hakim anlayışları eleştiren çevreler ve bireyler eleştirilerinin pratik gereklerini de yerine getirmelidir. Keza geçmişte de KESK ve bağlı sendikaların durumuna ilişkin eleştirileri olan çevreler ve bireyler olmuştur. Fakat bunların önemli bir kısmı pazarlık masasına davet edildiklerinde söyledikleriyle çelişen adımlar atmışlar ve ilkesiz ittifakların parçası olmuşlardır. İlkesiz ittifaklar kısa zamanda tıkanan ve hareketsizliğe mahkum edilen bir durumu açığa çıkarmıştır. İlkesiz ittifakların parçası olan iyi niyetli bir dizi emekçinin attığı bazı ileri adımlar "bizim gücümüzle yönetime geldin" vb. gibi söylemlerle "had bildiren" tutumlarla yanıtlanmıştır. Mevcut bürokratik kast-

ların ilkesiz ittifaklarına karşı mücadele programlarıyla listeleri delen emekçiler moral ve politik açıdan gerici bloklaşmayla daha güçlü hesaplaşma zeminleri yaratmıştır. Çünkü yaslandıkları güç ve dayanaklar emekçilerin ileri kesimleri olmuştur. Bir mücadele programını temsil etmeleri konumlarını güçlendirmiştir. Dayanakları ölçüsünde mücadele programlarını hayata geçirebilecek zeminleri vardır. Buralardan ileri bir takım sonuçlar çıkmıştır. İleri bir mücadele programıyla bürokratik kastların pazarlığı dışında yönetime aday olup kaybedenler ise örgütlü muhalefet olarak mücadelenin ihtiyaçları doğrultusunda faaliyet yürütmüşlerdir. İradesini teslim ederek yönetime girenlerin yaptığından çok daha fazlasını yapabilmişlerdir. Dedikodu, entrika vb.nden uzak, mücadelenin ihtiyaçlarına uygun adımlar atmaya başarmışlardır. Bu gibi odaklar sınırlıdır. Çoğaltmak bugünün en acil ihtiyacıdır.

Bir de KESK'i, bağlı sendikaları ve şubeleri eleştirip bireysel davranışlar ya da kenara çekilenler, "küsünler" vardır. Bu grup geniş bir yelpazeyi oluşturuyor. Bu grupta yer alan emekçilerin bir kısmı aslında pasifizmin teorisini yapıyor. Bir şey yapmamalarını tepedeki "kötülerin" varlığıyla açıklamaya çalışıyorlar. Bu kesimlere kendi gerçeklerini göstermek ve samimi davranmaya çağırarak devrimci ilericiler kamu emekçilerinin görevidir. Bu grupta yer alan bir kısım emekçi ise gerçekten bürokratik kastların gerici olduğundan rahatsız oldukları için geri duruyor. Ne yapacaklarını bilmedikleri için pasif bir konum içindeler. Devrimci-ilerici kamu emekçileri bu kesimin kendini var edeceği zeminleri yaratmalı, mücadelenin ihtiyaçları doğrultusunda harekete geçirmeyi başarmalıdır. Bu yapıldığında gerici kastlara karşı güçlü bir mücadele programını pratikte örgütlenme olanakları artacaktır.

Bugünün en acil ihtiyacı gerici kastlara karşı kamu emekçilerinin fiili meşru mücadelesini örgütlemektir. Bu ihtiyaca yanıt vermek için KESK'e hakim anlayışların gerici olduklarını gören ve bu anlayışların mücadele önünde bir engel olduğunu düşünen siyasal çevrelerin ve bireylerin ortak bir mücadele programı ekseninde hareket etmesini sağlamak için güçlü adımlar atmak gerekir. Örgütlü olmayan ve bir mücadele programına yaslanmayan ilericiler her adım örgütlü gerici kast tarafından kolayca etkisizleştirilebilir. Bunun sayısız örneği vardır. Şubeler ve iller düzeyinde oluşturulacak ilkeli bir programa dayanan inisiyatifler oluşturmak ve oluşturulanları güçlendirmek önemli bir adım olacaktır. Bu adımları atmak her zamankinden daha çok ihtiyaçtır. Devrimci kamu emekçileri emekle ve bedelle yaratılmış değerleri, yaratılan enkazın altından ancak böylesi adımlarla çıkarabilir, dar grupçuluğun yerine sınıfsal çıkarları koyarak gerici cendereyi parçalayabilirler.

Tahliye edilen Nuriye Gülmen'e hapis cezası

KHK'yla ihraç edilmelerine karşı başladıkları direniş nedeniyle yargılanan kamu emekçileri Nuriye Gülmen, Semih Özakça ve Acun Karadağ'ın davasında 6. duruşma 1 Aralık'ta Sincan Hapishanesi'nde görüldü.

Duruşma öncesi, Ankara giriş çıkışlarında dava için gelenleri durduran polis ve jandarmalar, çeşitli bahanelerle destekçilerin araçlarını bağladı.

Duruşmada konuşan Semih Özakça "örgüte yardım" suçlamasına karşı "Ben talimatı vicdan örgütünden aldım. Talimatı öğrencilerimden aldım. Onlar göz yaş dökerken, söz verdim geri döneceğim diye" dedi.

Duruşmaya SEGBİS ile bağlanan Nuriye Gülmen ifadesinde "Bana henüz savunmamı vermemiş olmama rağmen ısrarla tanık beyanları ve mütalaaya karşı beyanlarımı sormanızı anlamıyorum. Üç duruşmadır bu böyle, bana SEGBİS'i dayatıyorsunuz, ben bu şekilde savunma vermek istemiyorum" dedi.

Dava sonucunda Özakça ve Karadağ beraat ederken, Gülmen "örgüt üyeliği"nden 6 yıl 3 ay hapis cezası verilerek, tutuklu bulunduğu süre nedeniyle tahliye edildi.

GÜLMEN: TUTULDUĞUM YERDE HAYAT YOK GİBİYDİ

Gülmen tahliyesinin ardından tutukluluk süresince yaşadıklarını anlattı. Hapishaneden kaçırılarak götürüldüğü Numune Hastanesi için "Beni mahkum koğuşunda zorla müdahale için tutuyorlardı" dedi. Gülmen "Özellikle, Numune Hastanesi'ne götürüldükten sonra zorluk yaşadık. Duruşmadan 2 gün önce apar topar götürdüler. Önce yoğun bakıma alındım sonra mahkum koğuşuna götürüldüm. İkisi de birbirinden beter yerlerdi. Koşulları çok kötüydü" dedi. Gülmen, kaldığı mahkum koğuşu için de "Korkunç bir yerdi. Hayat yok gibiydi. Gün ışığı yoktu, hava yoktu" ifadelerini kullandı.

Yüksel direnişi sürüyor

Nuriye Gülmen'in "İşimi geri istiyorum" talebiyle 9 Kasım 2016'da başladığı Ankara'daki Yüksel direnişi 390'lı günlerinde sürüyor. Emekçiler her gün 13.30 ve 18.00'de polis işgali altındaki alana çıkarak taleplerini haykırıyor. Günde iki

kez gerçekleşen polis saldırılarıyla gözaltına alınan direnişçiler Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın işlerine iadesini talep ediyorlar. Eylemlerde tutuklu direnişçi Nazife Onay ile direnişçilerin avukatlarının da serbest bırakılması isteniyor.

Metalde süreç hareketleniyor

Metal iş kolunda MESS ve sendikalar arasındaki görüşmeler Aralık ayının ilk günlerinde yapılan görüşmelerin ardından tıkanı. Sendikalar ile MESS arasında uyuşmazlık zaptı tutuldu. Bütün sendikalar MESS ile uyuşmazlığı aynı konularda yaşadılar: ücret zamları, sosyal haklar, kıdem zammı ve sözleşme yılı.

Metal işçilerinin yakından takip ettiği süreç, MESS Genel Sekreteri Önder Barut'un canlı yayında yaptığı açıklamalar ile farklı bir boyuta evrildi. Açıklamalar metal işçisinin genelinde bir öfkeye sebep oldu. Metal işçisi gerçekle, yani MESS'in kölecilik isteyen tutumu ile karşılaştı.

Öte yandan MESS adına yapılan açıklama, ardından teklif ettiği %3,20'lik ücret zammı, 3 yıllık sözleşme dayatması ve ikramiyeleri biçmeye yönelik ilan sendikalar tarafından sessizlikle karşılandı. Türk Metal başkanlar kurulunu toplasa da güçlü bir yanıt vermekten uzak bir tutum sergiledi. Son görüşmenin ardından ise fabrikalarda birer dakikalık çatal-karışık eylemleri yaptırdı. Birleşik Metal-İş uyuşmazlık zaptının ardından fabrikalarda bilgilendirme toplantıları yaparak, 8 Aralık'ta gerçekleştirecekleri toplantının ardından hareket planlarını açıklayacaklarını duyurdu. Çelik-İş ise son görüşmeye kadar susmayı başardı. Uyuşmazlığın ardından mecburen bir açıklama yapsa da metal işçisine göstermelik bir plan dahi çizmedi.

MESS, sözleşmenin ilk oturumlarından bu yana dayatmacı tutumlardan vazgeçmiyor, metal işçisine biçtiği kölelik koşullarını kabullendirmek için çabalıyor. MESS adına yapılan açıklamalar bunun resmi bir ilanı oldu. Açıklanan üretim ve ihracat rekorları ortada dururken işçilere dayatılan bu çıplak köleliğe karşı işbirlikçi Türk Metal ve ikizi Çelik-İş'ten ses çıkmazken, kendini ilerici diye tanımlayan Birleşik Metal-İş de diğerleri ile uyum içinde hareket ediyor. Bu tablo metal işçisinin bir ihanet ve satış sözleşmesiyle karşı karşıya kalacağını emarelerini taşıyor. İşçilere sürekli enjekte edilen "OHAL", "ülkenin durumu", "dış tehdit" gibi gerici ve yılgınlık yayan düşünceler de metal işçisini bekleyen tehlikelerin boyutlarını gösteriyor.

2015 Metal Fırtına'nın ardından bu günlere baskı, zor ve tehditlerle gelen metal işçisi artık sürecin daha gerçekçi yüzü ile karşı karşıyadır. MESS'e ve dayatmalarına karşı girişilen göstermelik eylemlerin oyalama ve öfkeyi almaya dönük olduğunun bilincinde. Sonuç al-

mak ve dayatmaları boşa çıkarmak için üretime ve patronların kârına odaklı bir mücadele verilmesi gerektiğine inanıyor.

Metal işçisinin bu gerçeklerin farkında olması veya bilmesi kazanmak için gerekli olanın bir yönüdür sadece. Metal işçisi farkına vardığı bu gerçekler üzerinden sözleşme sürecine müdahil olmalıdır. Süreci görüntüyü kurtarmaya odaklanmış sendika bürokratlarının eline bırakmamalıdır. Yıllardır imzalanan satış sözleşmelerini, atılan yalan nutukları, zorla üretime başlattırın anlayışı unutmadan, süreçte boşluk bırakmamalı, ihanete aman vermemelidir. Bırakılan her boşluk sermayenin ve sendikal bürokrasinin oyunlarını kolaylaştıracaktır. Bugüne kadar sürdürülen bekleme yaklaşımına sona erdirilmelidir. Metal işçisi sendika ağalarına baskı yaparak adımlar attırmalı, adım atmadıkları takdirde ise bürokrasiye takılmadan yol yürümeli, en başta da fiili-meşru mücadeleyi kuşanmalıdır.

Metal işçisinin işi 2015'ten daha zor olacaktır. İşçinin ezeli sınıf düşmanı olan ve ayağında bir prangaya dönüşen sendikal bürokrasi 2015'ten daha hazırlıklıdır. Gerek OHAL düzeninin sağladığı avantajlar gerekse tek tek fabrikalarda yapılan hazırlıklar (örneğin üretim stokları) bunun kanıtıdır. Mesaiye kalmama eylemlerinin öncesinde ve sonrasında işçilere imzalatılmaya çalışılan belgelerle MESS bugünden, sözleşme sonrasında bir kıyım için kollarını sıvamış ve metal işçisine sopayı göstermiş vaziyette. Kurulu OHAL ve KHK düzeninin icraatları ve AKP'nin sermayeye vaatleri metal işçisini daha amansız koşullar içerisine sürüklüyor.

Artık kılıçların çekilmiş olduğu bu süreçte metal işçisinin kazanması (ve bunun sonuçları üzerinden tüm işçi sınıfının kazanması) için gerekli olan, kendi sınıfının meşruluğunu esas alan "Sınıfa karşı sınıf!" ilkesidir. Kazanma götüreceği yol budur. Bu ilke çerçevesinde sendikal bürokrasiye takılmadan kendi fabrika komitelerini oluşturarak sürece el atması metal işçisini zafere götüreceği ve kazanımlara güvence sağlayacaktır. Kendi etrafında dönen tüm oyunları bozmak bu taban inisiyatifinden geçmektedir.

Fabrikalarda komiteler kurmak kadar önemli bir diğer yan ise fabrikalarda kurulan bu komitelerin birbirleriyle iletişim ve ortak hareket halinde olabilmesidir. Metal Fırtına'dan da gördüğümüz gibi tek tek değil, bir bütün olduğumuzda kazanabiliyoruz, ancak ortak hareketimiz sayesinde sermayeyi topyekün bir açmazda bırakabiliyoruz. Tek kaldığımızda direnişler patronların ve devletin kuşatması altında sönmüyor. Geçen süre zarfında bu türden onlarca örnek yaşandı. Diğer fabrikalardan işçilerle ve sınıfın diğer bölükleri ile dayanışma içerisinde olmak metal işçisinin gücüne güç katacaktır.

Metal işçisinin girdiği bu süreçte en önemli yol gösterici ise kuşkusuz ki sınıf devrimcileri olacaktır. Onları birleştirecek, sendikal ihanete ve satış sözleşmesine karşı hep uyarıp harekete geçmesini sağlayacak, karanlığı yaracak olan "devrimci bir sınıf hareketinin" temellerine dönüştürecek olan anlayışa bir tek sınıf devrimcileri sahiptir. Sermayenin ve onun adına ülkeyi yöneten AKP'nin toplumun üzerine kabus gibi çöken koşullarından kurtulmak, yıllardır süregelen sendikal bürokrasiyi parçalayıp işçi sınıfının inisiyatifini açığa çıkarmak için sınıf devrimcilerine bu süreçte yine çok iş düşecektir.

Metal işçilerinin bu süreçte en önemli yol gösterici ise kuşkusuz ki sınıf devrimcileri olacaktır. Onları birleştirecek, sendikal ihanete ve satış sözleşmesine karşı hep uyarıp harekete geçmesini sağlayacak, karanlığı yaracak olan "devrimci bir sınıf hareketinin" temellerine dönüştürecek olan anlayışa bir tek sınıf devrimcileri sahiptir. Sermayenin ve onun adına ülkeyi yöneten AKP'nin toplumun üzerine kabus gibi çöken koşullarından kurtulmak, yıllardır süregelen sendikal bürokrasiyi parçalayıp işçi sınıfının inisiyatifini açığa çıkarmak için sınıf devrimcilerine bu süreçte yine çok iş düşecektir.

Metal işçilerinden MESS dayatmalarına karşı eylemler

MESS fabrikalarındaki toplu sözleşme sürecinde uyuşmazlık zaptı tutulmasının ardından işçiler eylemlere başladı.

MESS patronlarının 3 yıllık sözleşme ve ücretlere sefalet zammı dayatması başta olmak üzere kölelik uygulamalarını geçirmek istemesi işçilerdeki öfkeyi büyütüyor.

Türk Metal'in örgütlü olduğu fabrikalarda fazla mesaiye kalmama eylemleri başladı. Eylemlere tam katılım olduğu belirtilirken işçiler daha etkili eylem yapılması gerektiğini vurguluyor.

Kocaeli, Bursa, Trakya başta olmak üzere Renault, Ford, Bosch, Arçelik, Ford, Coşkunöz, B/S/H/ fabrikalarından işçiler sonuç almak için üretime etki edecek eylemler yapılması gerektiğinin altını çizdi.

İŞÇİLERİN BASINCI SENDİKALARI EYLEME ZORLADI

MESS dayatmalarına karşı metal işçilerinin öfkesi süreci sessizlikle geçirmeye çalışan sendikaları "harekete" geçirmeye zorladı. 4 Kasım sabah saatlerinde çeşitli illerde Birleşik Metal-İş Sendikası basın açıklamaları ve bilgilendirme toplantıları yaparken Türk Metal ise örgütlü olduğu fabrikalarda iki dakikalık çatal bıçak "eylemi" gerçekleştirdi.

Vardiya girişlerinde Birleşik Metal-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu Bilecik, Kocaeli, Eskişehir, Tekirdağ, İstanbul, Gebze, Mersin, Hatay, Ankara ve Bursa illerinde bulunan; Demisaş, Standard Depo, Entil, Doruk, Renta, SIO Otomotiv, Paksan, ZF Sachs, Çimsataş, Yücel Boru, Kroman, Areram, Arpek, Bosal, Başöz Enerji, Mefro Whells, Çayırova Boru, ISUZU, Federal Mogul, Fontana Kalıp ve Prysmian fabrikalarında basın açıklamaları ve bilgilendirme toplantıları yapıldı.

Ayrıca Metal Fırtına'nın korkusu ile işbirlikçi Türk Metal Sendikası da büyüyen öfke karşısında "eylemlere" başladı. Kimi fabrikalarda toplantı yapan Türk Metal, birçok fabrikada ise yemeklerde 2 dakikalık çatal-bıçakla ses çıkarma eylemi yaptı.

Erdoğan'dan taşeron düzenlemesi açıklaması

2 yılı aşkındır taşeron işçilerini özel sözleşmeli personele dönüştürceklerini ifade eden sermaye devleti sözcüleri, kamuda taşerona bağlı çalışan işçilerin kadroya alınacağını öne sürdüler.

Tayyip Erdoğan, 5 Aralık'ta AKP'nin grup toplantısında yaptığı konuşmada kamudaki 450 bin işçinin çalıştıkları yerlerde; belediyeler ve il özel idarelerindeki 400 bin işçinin ise belediye iktisadi teşekküllerinde istihdam edileceklerini ifade etti. Kamuda 4-C statüsünde çalışanların da 4-B statüsüne geçirileceklerini söyleyen Erdoğan "Böylece kamuoyunda uzun zamandır tartışılan bu meseleyi kökten çözmüş oluyoruz" iddiasında bulundu. 23 bin mevsimlik işçinin 5 ay 29 gün olan çalışma sürelerinin de 9 ay 29 güne çıkarılacağını söyledi.

KAMUDAKİ TAŞERONLAR KADROLU OLACAK İDDİASI

3 Aralık'ta net bir şey söylemeden topu Erdoğan'a atan Çalışma Bakanı Jülide Sarıeroğlu da Erdoğan'ın açıklamalarının ardından düzenlemenin detaylarını twitter hesabından paylaştı. "Merkezi yönetimde genel bütçe kapsamındaki kamu idareleri, özel bütçe kapsamındaki idareler, düzenleyici ve denetleyici kurumlar ile sosyal güvenlik kurumlarında alt işveren işçisi olarak çalışan" herkesin sürekli işçi kategorisine alınacağını söyleyen Sarıeroğlu "Özel sözleşmeli, geçici, bir yıllık, üç yıllık değil, sürekli işçi kadrosuna geçiriyoruz. Yaş sınırı, eğitim şartı, asıl iş, yardımcı iş ayrımı olmayacak. Bugün, bu sabah itibarıyla, kamuda çalışan taşeron işçi kardeşlerimiz bundan sonra kadrolu işçi olacak" iddiasında bulundu.

Anca 2018 yılında sınıfa yönelik kapsamlı saldırıları hayata geçirmeye hazırlanan gerici iktidarın bu açıklamaları demagojiden öte bir anlam taşımamaktadır.

Ha keza Türkiye kapitalizminin ekonomik bir kriz içerisinde debelendiği böylesi bir süreçte böylesi adımların atılması yönündeki söylemlerin pek bir gerçekliği de bulunmamaktadır.

Tuzla Serbest Bölge'de faaliyet gösteren Çin sermayeli HT Solar Enerji fabrikasının patronu işçilerin Birleşik Metal-İş'te sendikalaşmasına tahammül edemeyerek 4 Aralık günü 5 işçiyi işten attı. İşten atmaya karşı 600 kişinin çalıştığı fabrikada işçiler ve sendika yöneticileri fabrika önünde toplandı. Fabrika önünde eyleme geçen işçiler "Sendika hakkı engellenemez!" sloganıyla saldırıya yanıt verirken Birleşik Metal-İş üyesi CSUN ve Federal Mogul işçileri de destek verdi. İşçiler gece boyunca fabrikayı terk etmeyerek işten atma saldırısına karşı üretimi durdurdu.

PATRON VE POLİSTEN İŞÇİLERE ABLUKA

5 Aralık'ta fabrika yönetimiyle yapılan görüşmeden işçiler adına bir şey çıkmazken, işçiler polis zoru ile tehdit edildi. Direnişçi işçilerle dayanışmayı engellemek adına serbest bölgeye giriş çıkışlar yasaklanırken serbest bölge girişi ve içerisi sivil polis ablukasına alındı. Fabrika içerisinde yaklaşık 200 işçi beklerken, diğer vardiyalardaki işçilerin fabrikaya girmesi engellendi. Ayrıca, patronun fabrikaya yemek ve içecek girişini de engellediği ve işçilere psikolojik baskı uygulamaya çalıştığı ifade edildi. HT Solar işçileri ise bunlara kulak asmayarak geceyi fabrikada geçirdi. Birleşik Metal-İş'in örgütlü olduğu Valfsan ve CSUN fabrikalarından işçiler de HT Solar işçilerine destek için fabrika önüne geldiler.

İşçiler fabrikada bekleyişlerini sürdürürken, fabrika genel müdür yardımcısı işçilerin yanına gelerek, işçileri açık ve gizli sözlerle tehdit etti ve ikna etmeye çalıştı. Genel müdür yardımcısının bu tutumuna karşı işçiler "tüm işçiler geri al-

nana kadar" direnişlerini sürdüreceklerini söyleyerek cevap verdiler. Muhatap alınması gerekenin tek tek işçiler değil işçilerin yetki verdiği Birleşik Metal-İş Sendikası olduğunu vurguladılar. Son olarak ise "Direne direne kazanacağız!" sloganı ile genel müdür yardımcısını gönderdiler. İşgal eyleminin 6 Aralık akşamı da devam etmesi durumunda elektrikleri keseceği tehdidinde bulunan patron polislerle toplantı yaptı. Öte yandan, 16.00 vardiyasında işgal eylemleriyle örgütlenme sürecini yaşayan Birleşik Metal-İş üyesi Mata işçileri işgalci HT Solar işçilerini serbest bölgede yaptıkları yürüyüşle ziyaret edip, eylemli dayanışmada bulundu.

BİRLEŞİK METAL-İŞ: DİRENİŞ SONA ERDİ

Akşam saatlerinde direnişin sona erdiği açıklayan Birleşik Metal-İş, sosyal medyadan şunları duyurdu: "İşverenin yetki belgesi geldikten sonra sendikayı taniyacağı ve bir daha işçi atılmayacağı

sözünden sonra iş yeri komitesi ve üyelerimizin kararıyla eylem sonlandırıldı. Çıkartılan işçilerle ilgili sendikal tazminat davası başlatılacak."

BDSP, TUZLA VE KARTAL'DA DAYANIŞMAYA ÇAĞIRDI

İçerideki işçilerin moralinin yüksek olduğu gözlenirken BDSP de Tuzla'da yaptığı yazılımlarla HT Solar'da başlayan direnişi duyurarak tüm işçi ve emekçileri direnişçi işçilerle dayanışmayı yükseltmeye çağırdı. "HT Solar işçileriyle dayanışmaya!", "HT Solar'da işgal var! Omuz ver!" ve "Greif işçisi yol gösteriyor!" yazılımları yapan sınıf devrimcileri direnişe omuz vermeye çağırdı.

Kartal merkezinde de farklı noktalara "HT Solar işçisi yalnız değildir. İşgal, grev, direniş!" yazılımları yapıldı. Çevredeki işçi ve emekçilerin ilgili olduğu göze çarparken işçi ve emekçilerle HT Solar'da yaşanan süreç üzerine konuşuldu.

Asgari ücret komisyonu tiyatrosu başladı!

Bakan milyonlarca asgari ücretliye yine sefaleti dayatacaklarının sinyallerini şimdiden verdi. İşte ilk sözleri: "İşçi ve işverenden fedakarlık bekliyoruz. Son 15 yılda asgari ücreti 7.5 kattan fazla arttırdık. İşçimizi piyasa koşulları karşısında korumuş olduk. Bu Salı itibarıyla onaylanan Torba Yasa ile birlikte asgari ücretlilerin vergi dilimi kayıplarını telafi etmiş olduk."

Yani işçilere, bize diyor ki; "biz yapacağımızı yaptık bizden başka bir şey istemeyin." Ama yüzde 100 oranında artan temel tüketim mallarından bahsetmiyor.

Elektriğe, suya, doğalgaza, benzine, ekmeğe, çaya gelen zamları ağzına almıyor.

Geçtiğimiz yıl AKP tek başına hükümet kuramadığı için asgari ücrete gözle görülebilir bir zam yaptı. Ama bu işçiyi piyasadan korumadı. Peki hükümet bu zamları neyi korudu; kendi koltuklarını korudu. Demek ki zammı işçiye değil koltuklarına yapmışlar. Çünkü işçi piyasadan korunamadı, ama AKP koltuklarını korudu.

Bu tespit komisyonun toplantıları senaryodur. İşçiye enflasyonun altında sefalet ücreti belirleyecekler. Bunu söz-

de Türk-İş, TİSK ve AKP'nin kutsal uzlaşısı olarak önümüze koyacaklar.

Sefalet ücretlerinin değişmesi komisyonun değil biz işçilerin ellerindedir. Nasıl MESS asgari ücret zammı olurken "Enflasyon baz alınmasın" diye kendi sınıfının görüşünü beyan ediyor, bu çıkar için çaba harcıyorsa, biz de bir bütün olarak işçi sınıfımızın çıkarları için çaba harcamalıyız.

Birlik olmalı, ortak hareket etmeliyiz.

METAL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ

“Yeni Ekimle

3 Aralık'ta İstanbul'da düzenlenen “Gelecek mutlak sosyalizm” etkinliğinde BDSP adına yapılan konuşma...

Değerli dostlar, sevgili yoldaşlar;

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu adına sizleri selamlayarak sözlerime başlamak istiyorum. Sosyalist Ekim Devrimi'nin 100. yıl dönümü vesilesiyle düzenlemiş olduğumuz “Gelecek mutlak sosyalizm!” etkinliğine hoş geldiniz.

EKİM DEVRİMİ

Dostlar, işçi sınıfının bilimsel dünya görüşünü en özlü bir şekilde sunan *Komünist Manifesto* şu sözlerle başlar: Toplumların tarihi sınıf savaşmaları tarihidir! Özgür ile köle, toprak sahipleri ile yoksul köylü, soylu-ayrıcıklı sınıflar ile emekçiler, kısacası ezen ile ezilenler tarih sahnesinde birbiriyle sürekli bir karşıtlık içinde bulundu. Birbirine karşı gizli ya da açık, ama kesintisiz bir mücadele sürdürdü. Tarihsel gelişimin önünde engele dönen sistemler bu sınıf mücadeleleri sonucunda ya aşarak yerini yeni toplumsal koşullara bıraktı, ya da kavga mücadele eden sınıfların bir arada çöküşüyle sonuçlandı. Fakat, günümüzde hüküm süren kapitalist sistem dahil olmak üzere, bugüne kadar kurulan tüm toplumsal düzenler sömürü ve sınıflar gerçeğini ortadan kaldırmadı. Tersine, yeni biçim, görünüm ve ilişkiler üzerinden sınıfların ve sömürünün devamını getirdi.

İşte insanlığın bu büyük tarihsel yürüyüşü içerisinde 100 yıl önce gerçekleşen Sosyalist Ekim Devrimi'ni diğer toplumsal devrimlerden ayıran temel nokta budur. Çünkü Ekim Devrimi, Paris Komünarlarının kısa iktidar deneyimini saymazsak, başta işçi sınıfı olmak üzere toplumun emekçi kesimleri tarafından baskının, sö-

mürünün ve sınıfların olmadığı, insanın insanca yaşayabileceği bir dünya kurma yolunda gerçekleştirilmiş ilk tarihsel eylemdir. Bu yönüyle, bin yıllardır devam eden insanlığın kurutulduğu mücadelesinde bir kilometre taşıdır. Eşitlik, özgürlük ve sosyalizm düşünün gerçek kılınmasında atılmış bir büyük adımdır.

Ekim Devrimi tam da bu nedenle tarihin tozlu sayfaları içerisinde ve geçmişte kalan bir olay değildir. Hâlâ günceldir ve insanlığın geleceğini temsil etmektedir. Dostlar, bu büyük tarihsel eylemden öğrenecek çok şeyimiz var.

Bolşevik Parti önderliğinde kenetlenen işçi sınıfı ve emekçilerin gerçekleştirdiği Ekim Devrimi, ilk olarak üretim araç-

ları üzerindeki sermayenin egemenliğine son verdi. Tüm üretim araçları toplumsallaştırıldı. Üretim toplumun ihtiyaçlarına göre düzenlendi. Böylece bin yıllardır süre gelen sömürü ilişkilerine büyük bir darbe vurulmuş oldu.

Kadınların üzerindeki çifte baskı ve sömürüyü ortadan kaldırmak için acil önlemler alındı. Yine, Çarlık Rusya'sında cehennemi yaşayan ezilen ulusların bütün hakları tanındı, ulusların bir arada kardeşçe yaşayabilmesinin koşulları yaratıldı.

Tüm bu kazanım ve gelişmeler kapitalist dünya içerisinde ezilen ve sömürülen tüm kesimlere umut oldu. Özetle, Ekim Devrimi kendisinden sonra gelişen sınıf

mücadelelerine ve devrimlere de esin kaynağı oldu.

Dostlar, yoldaşlar;

Ekim Devrimi'nde devrimci parti kritik bir yer tutmuştur. Zira, marksist dünya görüşünü kendisine kılavuz edinmiş olan Bolşevik Parti ve onun önderliği olmasa idi, ne devrim gerçekleşebilirdi, ne de sonrasında yaratılan değerler ve kazanımlar güvencelebilirdi. Bunun böyle olduğunu, başta Alman devrimi olmak üzere bir dizi deneyimden tüm açıklığı ile görebiliyoruz.

Bu açıdan, Ekim Devrimi'nin bize bıraktığı en önemli miraslardan birisinin, leninist parti öğretisi ve deneyimi olduğunu söyleyebiliriz.

GÜNÜMÜZ DÜNYASI

Sevgili dostlar, Ekim Devrimi'ni yaratan tarihsel ve toplumsal koşullar hâlâ yerli yerinde duruyor. Zira, günümüzde emperyalist-kapitalist sistem tüm barbarlığı ile hüküm sürmeye devam ediyor. Dahası, çok yönlü bunalımları her geçen gün derinleşen emperyalist sistem, dünyamızı ve insanlığı büyük bir uçurumun kenarına doru sürüklüyor. Geline süreçte ihtiyar dünyamıza ömür biçenler bile var.

Dostlar, kapitalist sistem yaşadığı bunalımdan çıkış adına işçi ve emekçilere dünya ölçeğinde acı reçeteler dayatıyor. Neo-liberal saldırı programları üzerinden sınıf ve emekçilerin can bedeli kazandığı hakları bir bir ortadan kaldırıyorlar. Sömürüyü yoğunlaştıran sosyal saldırılar ile ücretler düşürülüyor, çalışma saatleri uzatılıyor.

Servet-sefalet kutuplaşması ise devasa boyutlara ulaşmış durumda. Dünyanın bütün zenginlikleri bir avuç asalak sömürücünün elinde toplanırken, milyonlarca insan açlık sınırında bir yaşam sürüyor. On binlercesi ise bir bardak temiz suya, bir dilim ekmeğe muhtaç.

Kapitalist barbarlık sadece insanlığı etkilemiyor. Çevre ve diğer canlı türleri, doymak bilmeyen burjuvazinin kâr hırsı nedeni ile ağır bir yıkımla karşı karşıya. Bilim insanları atmosferi kirleten sera gazı salınımının %80'inin, sadece üç büyük tekelin gerçekleştirdiği üretim faaliyetlerinden kaynaklandığını belirtiyor. Çevre ve yaşam alanlarımız kapitalist rant uğruna talan edilirken, temiz bir nefes almaya dahi muhtaç hale getiriliyoruz.

Gelecek mutlak sosyalizm

Ekim Devrimi'nin 100. yılındayız. Tam yüz yıl önce, işçi sınıfı burjuvazinin hükümranlığına son vermişti. Ezilen ve sömürülen tüm kesimler işçi sınıfı önderliğinde birlik olmuş, tüm zorlu koşullara rağmen direniş ve mücadeleden ödün vermeyerek kendi geleceklerini inşa etmeyi tercih etmişlerdi. Alınterine karışan kanlarıyla Ekim Devrimi'ni gerçekleştirmiş ve sosyalizmin kızıl bayrağını hırsızların, katillerin, zalimlerin işgal etmiş olduğu halkın sofrasına dikmişler-

dir. Proletaryanın bu zaferi geleceğimize ışık tutmuş ve kapitalizmin olmadığı bir dünyanın mümkün olduğunu göstermişti.

İşte böyle şanlı bir tarihin 100. yılında, BDSP İstanbul'da 'Gelecek mutlak sosyalizm' etkinliği gerçekleştirdi. Bu anlamlı günde devrimcilerin devrim ruhuyla ne kadar coşkulu ve kararlı olduğunu görmek insana cesaret ve umut veriyordu. Etkinlikte sinevizyon gösterimi yapıldı. Daha sonra Gebze İBD Mü-

zik Topluluğu, Domane Dersim, Ruhi Su Dostlar Korusu ve Grup Bajar tarafından birçok dilde marşlar, türküler ve şarkılar söylendi. Aynı ortak duyguyla salonu dolduran kalabalık, zılgıtlar eşliğinde ve sevinçle el ele tutuşup, halaylar çekti. Bu anlamlı günde toplanan kalabalık devrime ve sosyalizme olan umutlarını yitirmediklerini, aksine her an mücadalenin güçlenerek devrime koştuğunu gösterdi.

KOU'DEN BİR DGB'Lİ

er için ileri!”

Öte yandan, kriz olgusunun emperyalistler arasındaki çelişkilerin derinleştiği bir döneme denk gelmesi, savaş ve saldırganlık politikalarının da önünü sonuna kadar açmış durumda. Emperyalistler arasında kızıyan egemenlik kavgası nedeniyle, başta Ortadoğu olmak üzere, dünyanın birçok bölgesinde mazlum halklar tarifsiz acılar yaşıyor. Dahası, insanlığı, tarihsel birikimi ve bütün bir dünyayı tehdit eden savaş gerçeği her geçen gün daha da yıkıcı boyutlar kazanıyor.

Tüm bunlar bir arada burjuva gericiğinin dünya ölçeğinde tırmanmasına yol açıyor. Bugünün dünyasında emperyalist metropollerde dahi polis devleti uygulamaları her geçen gün yoğunlaşıyor. Sözde, demokrasinin beşiği sayılan Fransa gibi ülkelerde bile OHAL'i kalıcılaştıran adımlar atılıyor. Yine Avrupa başta olmak üzere, bir dizi bölgede ırkçılık, yabancı düşmanlığı adeta dizginlerinden boşalmış durumda. Faşist partilerin toplumsal desteği ise gün be gün büyüyor.

Emperyalist kapitalist sistemin yarattığı sorunlara daha birçok örnek verilebilir. Fakat bu kadarı bile durumun ciddiyetini göstermek için fazlasıyla yeterli.

TÜRKİYE

Dostlar, emperyalist sistemin parçası olan Türkiye kapitalizminin tablosu da çok farklı değil. Etrafı kriz dinamikleri ile çevrili olan Türkiye, kendisi de çok yönlü krizlerin pençesinde debelenen bir ülke. Ekonomi alanından yansıyan veriler, Türkiye kapitalizminin ciddi bir kriz ortamında 2018 yılını karşıladığını gösteriyor. Enflasyon rakamları son yılların rekor seviyesine ulaşırken, işsizler ordusu her geçen gün büyüyor.

Sevgili dostlar, Türk sermaye düzeni, krizi yönetebilmek adına işçi sınıfı ve emekçilere kölece bir yaşam ve çalışma koşulları dayatıyor. Günümüz Türkiye'sinde işçi ve emekçiler açlık sınırında olan asgari ücretle çalıştırılıyor. Ağır, yıpratıcı çalışma koşulları ve uzun çalışma saatleri

ile fabrikalar adeta birer sömürü cehennemine dönmüş durumda.

Tüm bunlara Türkiye toplumunun üzerine çöreklenmiş bulunan siyasal gericiği ve her geçen gün yoğunlaşan faşist baskı ve saldırıları eklemek gerekiyor. Sermayenin demir yumruğu olarak çalışan AKP iktidarı, kendisine muhalif olan kim varsa ezmek için pervasızca saldırıyor. İşçi sınıfının grev ve eylemlerini OHAL'e dayanarak yasaklıyor. Muhalif basın yayın kuruluşlarını susturuyor. Baskı ve sömürüye karşı mücadele edenler işkencelerle, gözaltı ve tutuklama terörü ile sindirilmek isteniyor. Mazlum Kürt halkı kirli savaş politikalarının hedefi halinde. Kürt kentleri savaş makinesi ile yakılıp yıkılırken, Kürt politikacılar zindanlara dolduruluyor. Tüm bunlara direnen Kürt halkı en barbar yöntemlerle katlediliyor.

Rüşvete, hırsızlığa ve yolsuzluğa boğazına kadar saplanmış olan iktidar, açlık

ve sefalet içerisinde yüzen milyonlara diyor ki; bize biat, Allah'a ise şükredin!

SINIF VE HALK HAREKETLERİ

Dostlar, emperyalist kapitalist sistemin yarattığı tüm bu sorunlar, toplumun derinliklerinde büyük bir öfke biriktiriyor. Son yıllarda dünyanın çeşitli ülkelerinde ve Türkiye'de yaşanan sınıf-kitle hareketleri ve halk isyanları bunun tartışmasız örnekleri oldu.

Mısır'da, Tunus'ta ve daha birçok Arap ülkesinde sokağa akan yüz binler "artık yeter" diye haykırdılar. Yine Türkiye'de günlerce süren Haziran Direnişi baskı ve zorbalığa karşı biriken öfkenin doruk noktası idi. Yunanistan'dan İspanya'ya Fransa'dan Almanya'ya kadar, bir

dizi Avrupa ülkesi grevlere ve gençlik hareketlerine sahne oldu.

Evet dostlar, dünya ölçeğinde gündeme gelen kitle hareketleri bugün için düzeni aşan bir ufka sahip olmasa da, kitlelerin "yeni bir dünya" arayışı açık bir sosyalizm mücadelesine dönüşmese de, alttan alta devrimci süreçlerin mayalandığı kesin.

Buradan hareketle; dönemin bunalmış ve savaşlar dönemi olduğu kadar, kitle hareketleri ve devrimler dönemi olduğunu söyleyebiliriz.

SOSYALİZM GÜNCELDIR

Günümüz dünyasında ve Türkiye'de yaşanan bu gelişmeler, sosyalizmin ne denli güncel ve insanlığın kurtuluşu için ne kadar yakıcı bir ihtiyaç olduğunu bir kez daha gösteriyor. Bu nedenle, insanlığın baskı ve sömürüye karşı bir kez daha eşit, özgür, sınıfsız, sömürsüz ve savaşırsız bir dünya arayışına yöneleceği konusunda hiçbir şüphemiz yok. İşte, tam da bu noktada Sosyalist Ekim Devrimi işçi sınıfı ve emekçilerin önünde yol gösterici rolünü bir kez daha oynayacaktır. Ekim Devrimi, tüm birikimi ve bugüne devrettiği mirasla bu şanlı yürüyüşte yolumuzu aydınlatan bir meşale olarak yanmaya devam edecektir.

Bu bilinç ve inançla sizleri işçi sınıfının devrimci programı altında birleşmeye, sınıfın, devrimin ve sosyalizmin partisi saflarında kapitalist sömürü düzenine karşı mücadele etmeye çağırarak sözlerimi noktalıyorum.

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

Gelecek mutlak sosyalizm!

Ateşin keşfinden güneşin zaptına, yeni Ekimler için ileri!

“Yegane kurtuluşumuz sosyalizmedir!”

Lenin'in ve Bolşevik Parti'nin önderliğinde işçi sınıfının tarih yazdığı, dünyayı sarsan Ekim Devrimi'nin 100. yılında bir kez daha selam olsun. Vahşi kapitalizmin sonuna geldiği bir dönemde,

tek zorunlu alternatifimiz işçi sınıfın önderliğinde yeni Ekimler yaratmaktır. Yegane kurtuluşumuz sosyalizmedir.

**ÇORLU DİSK / GÜVENLİK-SEN'DEN
DEVİRİMCİ GÜVENLİK İŞÇİLERİ**

“Yeni Ekimler bizleri bekliyor!”

Ekim Devrimi tarihte ezilenlerin mücadelesinde bir dönüm noktasıdır. Ezenler içinse korku ile hatırladıkları bir kabustur. Baldırı çıplakların iktidar olmasıdır.

Açlığa, yoksulluğa, ötelenmeye ve yok sayılmaya karşı balyozdur Ekim Devrimi. Unutulmayan bir gerçekliktir, barbarlık çağının kapanacağına müjdecisidir. Devrimlerin ve devrimcilerin

işaret fişegidir. Ekim Devrimi insanca çalışma ve yaşam koşuludur. Ekim Devrimi herkese ücretsiz sağlık ve eğitim hakkıdır.

Ekim Devrimi insanlığın şafağı, barbarlığın son günüdür. 100. yılında Ekim Devrimi'nin kılavuzluğunda yeni Ekimler bizleri bekliyor. Devrimcinin işi devrim yapmaktır, ne mutlu bize!

DİRENİŞÇİ SİO İŞÇİLERİ

İstanbul'da 'Gelecek mutlak sosyalizm' etkinliği

İstanbul Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu'nun (BDSP), Sosyalist Ekim Devrimi'nin 100. yılı vesilesiyle, 'Gelecek mutlak sosyalizm' şiarıyla düzenlediği etkinlik 3 Aralık'ta gerçekleşti.

Kartal'daki Hasan Ali Yücel Kültür Merkezi'ndeki gerçekleşen etkinlik için sınıf devrimcileri sabah saatlerinde çalışmalarına başladı. Bir yandan fuaye alanı ve standlar hazırlanırken, bir yandan da salona günün anlamına ilişkin şiarlar taşıyan pankartlar ve flamalar asıldı. Sanatçıların hazırlıklarının ardından, etkinlik gelenler salonu doldurmaya başladı.

GENÇLİK, KARTAL'DA YAPTIĞI YÜRÜYÜŞLE ETKİNLİĞE KATILDI

Lisel ve üniversiteli gençlik Kartal'da yaptıkları yürüyüş ile etkinlik salonuna geçti. "Gelecek mutlak sosyalizm!", "Yeni ekimler için ileri!", "Gençlik gelecek gelecek sosyalizm!", "İşçi sınıfı savaştacak sosyalizm kazanacak!" sloganlarını haykıran gençler çay bahçeleri ve Bankalar Caddesi'nden geçerek salona geldi. Sloganların yanı sıra yapılan konuşmalarla Ekim Devrimi'nin 100. yılına dikkat çekilerek etkinliğe katılım çağrısı yapıldı. Salonun girişinde bekleyen kitle de gençleri sloganlarla karşıladı.

Saat 15.30 sularında başlayan etkinlikte ilk olarak sunucular kitleyi selamladı. Ardından, devrim ve sosyalizm mücadelesinde ölümsüzleşenler için saygı duruşunda bulunuldu. Gebze İşçilerin Birliği (İBD) Müzik Topluluğu'nun seslendirmesiyle hep bir ağızdan Enternasyonal marşı okunarak devam eden etkinlik sinevizyon gösterimiyle sürdü.

Gebze İBD Müzik Topluluğu'nun sahne almasıyla, hep bir ağızdan türkü

ve marşlar söylenerek halaylar çekildi. Gebze İBD Müzik Topluluğu, 'İleri İşçiler' (Avanti Popolo) marşını 3 dilde söyleyerek programını tamamladı. Marş "İşçi sınıfı savaştacak sosyalizm kazanacak!" sloganıyla karşılandı.

BDSP TEMSİLCİSİ: YENİ EKİMLER İÇİN İLERİ!

Kitleyi selamlayarak konuşmasına başlayan BDSP temsilcisi tarihin sınıf savaşımını tarihi olduğunu belirterek söze başladı. Biçimler değişse de sömürü ve sınıf çatışmalarının devam ettiğini söyleyerek Ekim Devrimi'nin de bu çatışmaların bir sonucu olduğunu ifade eden BDSP temsilcisi, Ekim Devrimi'nin hâlâ güncel olduğunu ve yol göstermeye devam ettiğini vurguladı. Ekim Devrimi'nin işçilere, köylülere, kadınlara, azınlıklara sağladığı kazanımlara değinen BDSP temsilcisi Bolşevik Parti şahsında devrimci partinin belirleyici rolüne dikkat çekti.

Konuşmada, Marksizm öğretisinin önemine dikkat çekilerek Almanya'daki partilerin yenilgiye uğraması örneğine değinildi. Kapitalizmin krizi üzerinde durulurken, işçi ve emekçilere dayatılan açlık ve yoksulluk teşhir edildi. Kapitalizmin dünya genelinde her açıdan bir yıkım yarattığı, aşırı kâr hırsı nedeniyle dünyayı çöküşe sürüklemeye çalıştığı ifade edildi.

Emperyalist savaş ve saldırganlığa dikkat çekerek konuşmasına devam eden BDSP temsilcisi sözde en demokrat Avrupa ülkelerinde dahi polis devleti uygulamalarının arttırıldığını, OHAL uygulamalarının kalıcılaştırıldığını ve faşist akımların yükselişe geçtiğini dile getirdi.

Türkiye'de de benzer bir kriz ve saldırganlığın söz konusu olduğu belirtile-

rek OHAL'le birlikte artan baskı, saldırı, tutuklama saldırılarına değinilen konuşmada, basının susturulduğu, Kürt halkının kirli savaşla katledilmeye devam ettiğine işaret edildi.

İçerisinden geçilen sürecin bunalmalar ve krizler süreci olduğu kadar ayaklanmalar süreci de olduğuna dikkat çeken BDSP temsilcisi, sosyalizmin güncel olduğunun altını çizdi. Konuşma, işçi sınıfının devrimci partisi saflarında yeni Ekimler için mücadele çağrısıyla sona erdi.

Ardından sahne alan Domané Dersim, Ekim Devrimi'nin 100. yılı vesilesiyle "Yaşasın halkların kardeşliği" şiarını yükselterek, çeşitli dillerden ezgiler seslendirdi. Grup; Türkçe, Kürtçe, Zazaca, Arapça ve İbranice ezgilerle dinleti sundu. Domané Dersim adına yapılan konuşmada, KHK zulumu, işten atmalar ve bunlara karşı yükselen direnişlere vurgu yapılarak Nuriye Gülmen'in tahliyesi hatırlatıldı. Devamında, tüm direnişçiler için 'Bize Ölüm Yok' marşı okundu. Bu sırada salonda halaylar çekilmeye başlanırken etkinlik, coşkulu bir şekilde halaylarla devam etti. Avusturya İşçi Marşı'nın "KalDIRALIM sınıfları" sözleriyle sona ermesinin ardından salonda "Yaşasın devrim ve sosyalizm!" sloganı yükseldi. Son olarak 'Güzel Günler Göreceğiz' şarkısıyla Domané Dersim'in dinletisi ve etkinliğin ilk bölümü sona erdi.

Etkinliğin ikinci bölümü, aranın ardından komünist tutsakların mesajının okunmasıyla başladı. Tutsakların mesajı "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!" ve "İçeride dışarıda hücreleri parçala!" sloganıyla karşılandı. Sonrasında Ruhi Su Dostlar Korosu sahneye çıktı.

ALİ AYVALIŞ: HEP BİRLİKTE SOSYALİZMİ GETİRECEĞİZ

Ruhi Su Dostlar Korosu'nun seslendirdiği türkülerin ardından Mehmet Ayvalıtaş'ın babası Ali Ayvalıtaş, direnen kamu emekçileri ile Kod-A işçileri sahneye davet edildi ve "Direnen işçiler onurumuzdur!" sloganıyla karşılandılar. İlk olarak söz alan Ali Ayvalıtaş, öğrencilerin düzenlediği bir etkinlikteki anısını anlatarak "Ben o zaman anladım ki, bir tane Mehmet kaybettim, birçok Mehmet kazandım" dedi. Ayvalıtaş, "Ülkede hem insanlığa sahip çıkacağız hem de sosyalizm getireceğiz" vurgusuyla konuşmasını noktaladı.

DİRENEN İŞÇİ VE EMEKÇİLER: DİRENİŞLERİ BÜYÜTELİM

Sonrasında KHK ile ihraç edilmelerine karşı direnen KESK üyesi kamu emekçileri adına söz alındı. Direnişçi kamu emekçileri adına yapılan konuşmada, kitle selamlanırken "Nuriye, Semih yaşayacak!" sloganı atıldı. Kendilerinin hak ve özgürlükler mücadelesi veren kamu emekçileri olduğu belirtilen konuşmada, 15 Temmuz darbe girişiminin ardından hayata geçirilen KHK'lar teşhir edildi. Siyasi iktidarın ülkeyi Hitler'in faşist mirasıyla yönettiği belirtilen konuşmada, KHK zulmüne bedenleriyle siper olan Nuriye ve Semih selamlandıktan sonra İstanbul'daki direniş anlatıldı.

"Sınıf dostlarımızı direniş alanlarına bekliyoruz" diyen ve mücadeleyle umutsuzluğa umut olmaya çalıştıklarını belirten kamu emekçisi, direnişin güçlendirilmesi gerektiğini vurguladı. "Hep beraber kazanacağız. Emekçiyiz, haklıyız, kazanacağız" sözleriyle kamu emekçisi konuşmasını sonlandırırken, kitle direnişçileri "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganıyla karşıladı. Direnişçiler "Nuriye, Semih onurumuzdur!" sloganı attı.

Ardından Kod-A direnişçileri adına konuşma yapıldı. Arkasında hükümet olan şirketin işçi düşmanlığında da birinci olduğu belirtilerek, "Sendika girene kadar direneceğiz. Direne direne kazanacağız" dendi. Konuşma "Direne direne kazanacağız!" ve "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!" sloganlarıyla karşılandı.

Konuşmaların ardından Bajar sahneye çıktı. Kısa bir konuşma yapan Bajar "Gelecek sosyalizmde" diyerek, 'Yuh Yuh' şarkısıyla dinletisine başladı.

Bajar'ın dinletisinin sonrasında, Kocaeli'den TOMİS üyesi işçiler, Metal İşçileri Birliği, Derelerin Kardeşliği Platformu, Kaldıraç, Meslek Liseliler Birliği, Köz ve Proleter Devrimci Duruş etkinliği selamladı.

İşçi ve emekçiler, Ekim Devrimi'nin 100 yıl önce yükselttiği çağrıya kulak vermeye, yeni Ekimler mücadelesine omuz vermeye çağrılarak etkinlik noktalandı.

Petrol-İş Aliağa Şubesi Genel Kurulu'nun ardından

Genel kurullar, sendika üyesi işçilerin geride kalan süreci değerlendirdiği, mücadelenin sorunlarına çözümler arandığı yerler olmalıdır. Bir genel kurulun başarısı buradan doğru ölçülebilir. Bu açıdan bakıldığında, Petrol-İş Aliağa Şubesi 10. Genel Kurulu'nun bazı anlamlı tartışmalara sahne olduğunun altı çizilmelidir. Bir kısım adayın ve delegenin değiştiği noktalar, yaptığı öneriler anlamlıydı. Özellikle de son bir yıldır OHAL koşullarına yaslanan işverenlerin Aliağa'daki Petrol-İş örgütlülüğünü hedeflediği düşünüldüğünde...

Söz alan delegelerin büyük bir kısmı OHAL dönemini fırsata çeviren sermayenin işten atma saldırısından bahsetti. İlk yapılan eylemlerin kazanım elde edilmeden bitirilmesi, özellikle genel merkezin açık bir tavır almaması eleştirilere konu oldu. İşten atma süreci boyunca sessizliğin sermayeyi cesaretlendirdiği ve daha önemlisi masumiyet karinesinin yok edildiği söylendi. İkinci önemli nokta ise, 3 yıllık sözleşme ve OHAL sürecinin etkisi oldu. Cumhurbaşkanı'nın sermaye için dikensiz gül bahçesi vaadi ve grev yasakları bu konu içinde tartışıldı. YHK şantajı ve TOMA'lar eşliğinde imzalanan sözleşmenin karşısında genel merkezin sessizliği eleştirildi. Ayrıca toplam konuşmalarda 25/2 işten atma maddesi, eşit işe eşit ücret, taşeron çalışma, iş cinayetleri gibi sorunlar; geri çağırma hakkı, taban örgütlülüklerinin kurulup işlevsel hale getirilmesi gibi talepler konuşmalar içinde kendine yer buldu.

Kendi yaklaşım ilkelerimiz açısından Adalet Kul ve Veysel Gündüz'ün konuşmalarına ayrı bir başlık açmazsak dürüst davranmamış oluruz. Görüşlerini bir broşür haline getiren Kul, önden hazırlanmış ve oldukça uzun olmasına rağmen sistematik bir sunum gerçekleştirdi.

tirdi. "Emeğin öyküsü" adı altında yapılan sunum işçi sınıfının oluşum süreci ve kapitalist sömürü ilişkilerini belli bir başarıyla ortaya koyarken, tüm bunları sendikal harekete, Petrol-İş'in mevcut sorunlarına bağlamaya çalıştı. Sendika genel kurullarında pek de alışkın olmadığımız başarılı sunum ne yazık ki bazı temel noktalarda eksik kaldı. Divanda bulunan ve hepsi meslekten sendikacı başkanlara göndermeler yapılan sunumda Kul, yöneticiliğin süresinin 2 dönem ile sınırlanması, genel kurul süreçlerinin 2 yıla çekilmesi gibi anlamlı öneriler getirdi. Fakat, bürokratik yapının esas dayandığı mekanizma olan yönetici-işçi ilişkisi üzerine yeterince yoğunlaşmadı. Taban örgütlemesi ihtiyacını ikinci listenin bütün konuşmacıları gibi vurgulayan Adalet Kul, ne yazık ki sendikal bürokrasiye karşı bütünlüklü bir yaklaşım ortaya koyamadı.

Diğer dikkat çekici konuşma Veysel Gündüz'den geldi. İşçi kimliğinin diğer

bütün kimliklerin üzerinde bir kimlik olduğunu vurgulayan Veysel Gündüz, sendikalarda görev alanların yönetici değil temsilci olduklarını, kendine yönetici diyenlerin yanlış yaptığını, işçileri temsil etmek için aday olduğunu söyledi. Konuşmasında işçilerin kurtuluşu, yarısından fazlası şirket sahibi olan vekillerden oluşan meclis kürsülerinde aramamaları gerektiğini vurguladı. Mücadelede yasalık değil meşruluğun önemli olduğunu vurgulayan Gündüz, işçiler kendi siyasal iktidarını talep etmeli diyerek konuşmasını sonlandırdı. Diğer adaylar ise geçmiş dönem üzerinden birbirlerinin hatalarını ortaya koyarak genel kurulu kişisel seçim yarışına indirgeyen konuşmalar gerçekleştirdi. Arada gösterdikleri iyi niyetli tavsiyeler ne yazık ki bu konuşmaları boyunca kaybolmuş oldu.

DAHA MÜCADELECI BİR SENDIKA İÇİN

Genel kurul Petrol-İş Aliağa Şubesi'nin tablosunu somut bir şekilde yan-

sıttı. Delegeler dışında neredeyse hiçbir işçinin genel kurula katılmaması ön sürecin ne kadar tabana yayıldığına özlü bir göstergesi oldu. Daha vahimi, bir grubun adayları dışında hiçbir delegenin söz dahi almaması oldu.

Dört yıldır görevde olan ve aynı grubun adayı olan Menderes Akdağ'ın ise lakayt, sınıfın gündemleri ve sorunları ile alakası olmayan konuşması, nereye bir çorba ile örgütlediğini övünerek anlatması sendikanın esas sorunlarının ne olduğu konusunda epey ipucu verdi.

Tüm bunlara rağmen, genel kurul boyunca değinilen başlıklar dikkatle değerlendirilirse ortaya yapılacaklar listesi açısından biri dizi önemli sorumluluklar çıkarılabilir.

Taban örgütlenmelerine sahip olmak, genç işçileri sendikal eğitimle donatmak, taşeron çalışma sorununa karşı mücadele etmek, iş cinayetlerine karşı işçi sağlığı ve güvenliğini sendika olarak denetlemek ve takip etmek, tüm bu alanlarda hızlı adımlar atmaktır... Tüm bunları gerçekleştirmek için işçilerin sendikaya olan ilgisizliğini kırmak ve sınıfı taban örgütleri etrafında yeniden örgütlemek gerekmektedir. Genel kurul adına başarı tam da burada aranacaktır. Yoksa geçmiş genel kurullardan bir farkı kalmayacak, eski sorunların çözümü konusunda bir irade ortaya konamayacaktır. Sermayenin önümüzdeki yılı emek düşmanı saldırılara konu edeceği bilinen bir gerçektir. Bu durumu aşmanın tek yolu ise, genel kurulda da vurgulanan "sınıfa karşı sınıf" tutumunu tüm sendikaya hakim kılmaktan geçmektedir.

İZMİR PETROKİMYA İŞÇİLERİ BİRLİĞİ

Şimşek:
Esnek çalışma
ve işten
çıkarmalar
artacak

AKP iktidarının özellikle kiralık işçilik uygulamasıyla önünü açtığı işten çıkarma saldırıları ve esnek çalışma dayatmaları işsizlik rakamlarını tırmandırırken, sermaye ve AKP hükümeti çevrelerinde "istihdam" tartışmaları sürüyor. Tartışılan ise esnekliğin ve işten atmaların daha fazla önünün açılması.

Patronların ve siyasal temsilcilerinin bu hedeflerini en son dile getiren ise AKP hükümetinin ekonomiden sorumlu başbakan yardımcısı Mehmet Şimşek oldu. İşten atmaların maliyetli olmasından şikayetçi olan Şimşek, "istihdamı arttırma" bahanesiyle esnek çalışmayı ve işten atmaları daha yaygınlaştırmak istediklerini

söyledi. Şimşek'in bahsettiği "istihdam" ise, işçi sınıfının mahkum edildiği kölelik koşullarının daha da ağırlaştırılması anlamına geliyor.

Türkiye Finans Forumu'nda yaptığı konuşmada Şimşek şu ifadeleri kullandı: "Düşük istihdam sorunumuz var bizim, yüzde 51'i çalışıyor. Katılım oranı kadınlarda oldukça düşük. Temel sorunumuz, işe almak ve çıkarmanın çok maliyetli olması, bu kadar basit. Türkiye haftalık çalışma saati itibarıyla en yüksek ülke. Demek ki Türkiye'de işe almanın çıkarmanın maliyeti düşük olsa girişimciler fazla mesai modeli yerine daha çok eleman çalıştırmayı tercih eder, istihdam oranı hızla artabilirdi."

“İş güvenliği önlemleri alınmalı, taşeron işçilerinin koşullarına özen gösterilmelidir!”

Petrokimya İşçileri Birliği olarak Kimya Mühendisleri Odası İstanbul Şube ile PETKİM ve Tüpraş sürecinde yaşanan iş cinayeti ve iş kazalarına karşı önlemler üzerine konuştuk...

- En son Tüpraş'ta yaşanan iş cinayetinden yola çıkarak, rafinerilerdeki iş kazası riski ve buna karşı alınabilecek önlemlere dair fikirlerinizi belirtebilir misiniz?

Basında, Tüpraş'ta meydana gelen patlamanın, bakıma alınan nafta tanklarında gerçekleşen “gaz sıkışması” nedeniyle vuku bulduğu şeklinde bir bilgi yer almaktadır. Nafta tankları dahil tüm yanıcı, parlayıcı ve patlayıcı gazlardan meydana gelen kazalarda “gaz sıkışması” ifadesine basında sıkça rastlanmaktadır. Çok nadir gerçekleşen bazı olaylar hariç olmak üzere bu ifade, yanlış ve yanıltıcıdır. Özellikle de Tüpraş gibi yanıcı sıvı ve gazların güvenli kullanımı veya elleçlenmesi hakkında literatür oluşturması beklenebilecek büyük bir firmanın böyle yanıltıcı bir ifade kullanmış olması çok vahimdir. Nafta ham petrolün fraksiyonudur. Kaynama aralığı 30-145°C olan fraksiyonu hafif nafta, kaynama aralığı 145-205°C olanı ise ağır nafta olarak adlandırılır. Bu tür petrol ürünleri korozif değildir, bundan dolayı nafta tankları karbon çeliğinden imal edilir ve atmosferik tanklardır. Nafta eser miktarda da olsa su ihtiva eder. Bu yüzden uzun süre devrede tutulduklarında, tank diplerinde bir miktar pas ve tortu birikmesi kaçınılmazdır. Bakıma alınacak bir tank elbette boşaltılıp temizlenmelidir. Bu süreç için bir talimat olması iş güvenliğinin gereğidir. Bu temizlik süreci tamamlanıp menhol kapakları açıldıktan sonra, dipte biriken tortu ayrıca itina ile temizlenmelidir. Tüm nafta giriş çıkış flanşları körülenmeli, sürekli veya belli aralıklarla oksijen ve patlayıcı gaz karışım ölçümü yapılarak yeterli “purge” ve havalandırma izlenmelidir. Elbette bu süreçte risk analizi ve değerlendirmesi kaçınılmaz bir süreçtir. Tanklara girilebilir izni, ancak bu süreçler tamamlandıktan sonra verilmelidir. Bu süreçlerin tümü gerçekleştirilse patlama riski neredeyse bertaraf edilmiş olurdu, bu da demektir ki nafta tankında gerekli emniyet çalışmaları tam olarak yapılmamıştır. İşçi sağlığı ve iş güvenliği yasal zemine oturmadan önce dahi PETKİM ya da Tüpraş teknik emniyet ve yangın departmanları bu güvenli çalışma

ortamını denetler, adı tehlike ya da risk analizi ve değerlendirmesi olmasa da titizlikle bu işlemler denetlenir ve çalışma izni verilir. Bu kurumların belirli bir disiplini ve geleneği vardır ve olmalıdır. Rutin veya özel emniyet tedbirlerinin uygulanmamasını gerektirecek hiçbir istisnai durum olmamalıdır! İSG uzmanları, kimya alanında belli bir eğitim seviyesini sağlayan lisans programlarından mezun kişiler arasından seçilmeli ve iş güvencesine sahip olmalıdır. Petrol ürünleri sanayi kolları için özgün eğitim kaçınılmazdır. Bu teknisyen ve operatör seviyesinde daha da önemlidir. Meslek içi eğitim elbette ayrıca gerekliliktir.

-Kimya sektöründe çalışan işçiler açısından sektörde yaşanabilecek meslek hastalıkları ve iş kazası risklerini nasıl sıralayabiliriz?

Kimya sektörü sayıca çok olmasa bile büyük endüstriyel kazaların ve bunun sonucunda da toplu ölüm ve yaralanmaların yaşandığı bir sektördür. Yangınlar, patlamalar ve kimyasal madde zehirlenmeleri kimya sektöründeki iş kazalarının başını çekmektedir. Kullanılan kimyasalların fazla miktarda solunması, yutulması, cilde veya göze teması sonucunda iş kazaları gerçekleşmektedir. Kimya sektöründe meslek hastalıkları, iş kazalarına göre daha büyük risk oluşturmaktadır. Bu risk hemen yüzleşilen bir olgu olmadığından ihmal edilen veya çok üstünde durulmayan bir durumdur. Gerekli tedbirler alınmadığı takdirde kimyasallar, akut etki göstermeseler dahi uzun süre-

ler maruz kalındığında ciddi sağlık riskleri oluştururlar. Akciğer hastalıkları ve kanserler en başta gelen hastalıklar olup kimyasalın türü ve maruziyet yoluna bağlı olarak solunum yolu hastalıkları, sinir sistemi hastalıkları veya diğer tüm iç organları hedef alan çok çeşitli hastalıklar oluşabilmekte veya ilerleyebilmektedir. Ülkemizde genel olarak meslek hastalıklarının tanı sistemi sorunlu olduğundan kimya sektöründeki birçok meslek hastalığı kayda girmemektedir. İyi bir tanı sisteminde kanserlerin önemli bir kısmının mesleki kanser olarak tanımlanacağını çalışma şartlarından, sektördeki iş kazası sayısından ve diğer ülkelerdeki verilerden yola çıkarak tahmin edebiliyoruz.

- Kimya sektörü içerisinde petrokimya sektöründe, daha da özelinde rafinerilerdeki özgün sorun alanlarından bahsedebilir misiniz?

Petrokimya sektöründe parlayıcı, yanıcı ve patlayıcı kimyasallarla çalışıldığından bu konudaki risk değerlendirmesi itina ile yapılarak tedbirler eksiksiz bir şekilde alınmalıdır. Tüpraş'taki patlama örneğindeki gibi bakım işleri için özel prosedürler oluşturulmalı ve uygulanması denetlenmelidir. Petrokimya sektöründe çok çeşitli riskler mevcuttur. Hepsinin kendi içinde kapsamlı bir şekilde incelenmesi gerekmektedir. Bazı uygulamaları ertelenen “Büyük Endüstriyel Kazaların Kontrolü Hakkında Yönetmelik” eksiksiz olarak uygulanmaya başlanmalıdır. Petrokimya sektörü başta olmak üzere tüm sektörlerde kazanın gerçekleştiği şirket-

tin, ölümlü veya ciddi yaralanmalı tüm kazaların “Kök neden analizi”ni yapması/ yaptırması ve kamuyla paylaşması yasal zorunluluk olmalıdır. Böylece ülkemizdeki şirketlerin tümünde yaşanmış olan tüm büyük kazaların sebebini ve nasıl önlenebileceğini, diğer tüm şirketler öğrenecek ve iş kazaları hakkında bir ülke hafızası oluşacaktır.

- Tüpraş'ta yaşanan işçi katliamının gerçek nedenlerini ve sorumlularını ortaya çıkarmak için nasıl bir yöntem izlenmesi gerektiğini düşünüyorsunuz?

Tüpraş'taki iş cinayetinde öncelikli olarak Tüpraş yönetimi, ilgilileri ve denetim sorumluluğu olan kamu kurumlarının yetkilileri dahil olmak üzere tüm sorumlularının yargı önüne çıkarılması gerekmektedir. Hukuki süreç kamuoyu ile açıkça paylaşılmalıdır. Emek ve meslek örgütlerinin davayı takibi engellenmemelidir. Olayın kök nedeninin ve yapılan ihmallerin ortaya çıkarılabilmesi için konunun uzmanı bilirkişiler ile çalışılmalıdır, bu konuda emekten, bilimden yana mühendislik etiğini ön planda tutan meslek örgütümüz TMMOB Kimya Mühendisleri Odası olarak bizler de tarafımızdan uzman talep edilmesi durumunda bilirkişi kadromuz ile her zaman hazırız. Tüpraş'taki işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemleri, taşeron sistemi derinlemesine incelenmeli; taşeron işçilerin çalışma koşullarına, alınan işçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirlerine kadrolu işçilerle aynı derecede önem verilip verilmediği ortaya konulmalıdır.

İş cinayetlerinin sorumlusu sermayedarlardır!

İş cinayetleri her geçen gün artarak devam ediyor. Bunun en acı örneklerinden birisi geçtiğimiz günlerde Bursa'da yaşandı. Renault'ya işçi taşıyan servisin "kaza" yapması sonucu 4 işçi hayatını kaybetti. Renault işçisini taşıyan 'Bursa Birlik' şirketi Bursa'da hep kazalarla anılan bir şirket. Yakın zamanda gene aynı firmanın servis araçlarından biri yine kazaya sebep olmuş ve bir kişi yaşamını yitirmişti. Renault işçisi her zaman servislerin kötü olduğunu dile getirmiş ve çözüm bulunması için şirketin değişmesi gerektiğini Metal İşçileri Birliği facebook sayfasına yazarak anlatmıştı. Çünkü 'Bursa Birlik' araçlarının çoğu 20-25 yıllık. Çoğunda emniyet kemeri ve klima yok. Daha çok işçi taşıyabilmek için koltuklar birbirine çok bitişik yapılmış. Aynı zamanda çoğu koltuk kırık. Şoförler gerektiğinden fazla hız yapıyor ve işçiler bazen işe giderken ayakta kalmak zorunda kalıyor. Anlayacağınız 'Bursa Birlik' araçlarının kusurları saymakla bitmez.

Renault işçileri servislerin kötü olması ve servis şoförlerinin işçilere davranış biçimleri yüzünden yakın zamanda bir eylem yapmıştı. Açıklamada konuşan Renault baş temsilcisi "Renault yönetimi ve servis sorumluları bizi takmıyor" diyerek Türk Metal Sendikası'nın halini de gözler önüne sermiş oldu. Tüm bu yaşananlar "Daha bir servis sorununu çözemeyen sendikadan ne beklenir?" sorusunu sordurdu bizlere...

Burada tabi ki derdimiz servis şoförlerini suçlamak değil. Onların çalışma koşulları da biz işçiler gibi ağır. Yoğun bas-kılar altında çalışıyorlar. Şoförlerin çoğu

uykusuz işe gelmek zorunda kalıyor. Tabi bunun sebebi de servis şirketlerinin patronları. Bir araçta iki kişi çalışması gerekirken tek kişi çalışıyor. Mesai saatleri belli değil. Renault'da yaşanan kaza sonrasında bir örnek vereyim. Kaza 4/12 vardiyası çıkışı yaşandı ve 12/8 vardiyası 4 saat çalıştı. Kaza sonrası fabrika yönetimi zor bela 2 saat üretimi durdurdu ve ertesi vardiyaları da işe çağırmadı. Gece dört çıkışı için işçileri almaya giden servisler 12 çıkışını yapan servislerle aynıydı. Yani servis şoförleri saat 1 gibi işini bitirdi. Ne kadar uyumuşlardır bilinmez ama ortalama 3 saat sonra tekrar fabrika önüne gelerek işçileri evlerine bıraktılar. Bu örnek bile servis şoförlerinin çalışma şartlarının ne kadar ağır olduğunu gözler önüne sermiş oluyor. Aynı zamanda "kazanın" gerçek sorumlularının da kâr hırsı için neler yapabildiğini göstermiş oluyor. Onlar için maliyet düşürmek işçinin canından daha önemli noktada duruyor.

Servis "kazası" iş cinayetidir. 5510 sayılı Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Kanunu'nun İş Kazası konusunun işlendiği 13. Maddesinin e) bendinde; "Sigortalıların, işverence sağlanan bir taşıtla işin yapıldığı yere gidiş geliş sırasında gerçekleşmesi iş kazasıdır" deniyor ve dava yoluna başvurulabileceğini belirtiyor.

Son iki ayda yaşanan servis "kazaları" ise şöyle:

18 Kasım'da Hatay'ın Erzin ilçesinde mevsimlik tarım işçilerini taşıyan araç kaza yaptı. 1 kişi öldü, 24 kişi yaralandı.

17 Kasım'da Denizli'de OSB'de işçi servisi ile tır çarpıştı. 7 işçi yaralandı.

16 Kasım 2017'de Samsun'da tekstil işçilerini taşıyan servis kaza yaptı, 1 kişi öldü 14 kişi yaralandı.

11 Kasım 2017'de Urfa'da, serada çalışan tarım işçilerinin bindiği minibüs ile otomobilin kafa kafaya çarpışması sonucu meydana gelen kazada 2 kişi öldü, 18

kişi yaralandı.

13 Kasım 2017'de Konya'da Organize Sanayi Bölgesi'ne işçi taşıyan iki servis aracı kaza yaptı. Kazada, 8 kişi yaralandı.

2 Kasım 2017'de Kayseri'de 3 işçi servisinin karıştığı zincirleme trafik kazasında 21 kişi yaralandı.

30 Ekim 2017'de Kütahya'da işçi servisi otomobille çarpıştı: 9 yaralı

29 Ekim 2017'de Ankara'nın Beypazarı ilçesinde, işçileri taşıyan servis midibüsünün kontrolden çıkıp devrilmesi sonucu 19 kişi yaralandı.

12 Ekim 2017'de Urfa Organize Sanayi Bölgesi'ne işçi taşıyan minibüsün şarmpole devrilmesi sonucu 14 işçi yaralandı.

2 Ekim 2017'de Kocaeli'nin Gebze ilçesinde servis midibüsü ile tırın çarpışması sonucu 21 kişi yaralandı.

1 Ekim 2017'de Karabük'te işçi servisi devrildi: 16 yaralı

BURSA'DAN BİR METAL İŞÇİSİ

İş cinayetleri

"OHAL; grev yasakları, işsizlik ve iş cinayetleri demektir"

İSİG Meclisi Kasım ayı iş cinayetleri raporunu 2 Aralık'ta Kadıköy'de ihraç saldırılarına karşı direnen emekçilerle birlikte açıkladı.

Saat 14.00'te Altyol'daki direniş alanına gelen İSİG Meclisi, "OHAL; grev yasakları, işsizlik ve iş cinayeti demektir!" pankartını açtı.

İlk olarak sözü DİSK Genel Sekreteri Arzu Çerkezoğlu alarak işçi ve emekçilere yönelik saldırıları, OHAL uygulamalarını, iş cinayetlerini teşhir etti. İSİG Meclisi'nin Kasım ayı iş cinayetleri raporunu ise Tarık Yüce okudu.

Kasım ayında en az 170, 2017'nin ilk 11 ayında ise en az 1851 işçinin yaşamını yitirdiği belirtilen açıklamada, güvencesizliği işçi sınıfının çalışma biçimi haline getiren AKP iktidarı döneminde 20 binin üzerinde işçinin yaşamını yitirdiğine dikkat çekildi. İş cinayetlerinin nedeninin "makine veya işçi hatası" olmadığı ifade edilen açıklamada, asıl nedenin sermayenin düşük maliyet stratejisi olduğu belirtildi. MESS Yönetim Kurulu Başkanı Kudret Önen'in "Son 15 yılda iş kazaları yüzde 40 azaldı. İş kazasına neden olan etkenler içinde yüzde 82 ile güvensiz hareketler bulunuyor" sözünün teşhir

edildiği açıklamada İş Sağlığı ve Güvenliği Genel Müdürü Orhan Koç'un, "iş kazaları" konusunda Türkiye'nin "iyi bir noktaya geldiği" yönündeki sözlerine de tepki gösterildi.

"OHAL'DE EMEKÇİLERİN HAKLARI GASP EDİLDİ, İŞ CİNAYETLERİ ARTTI"

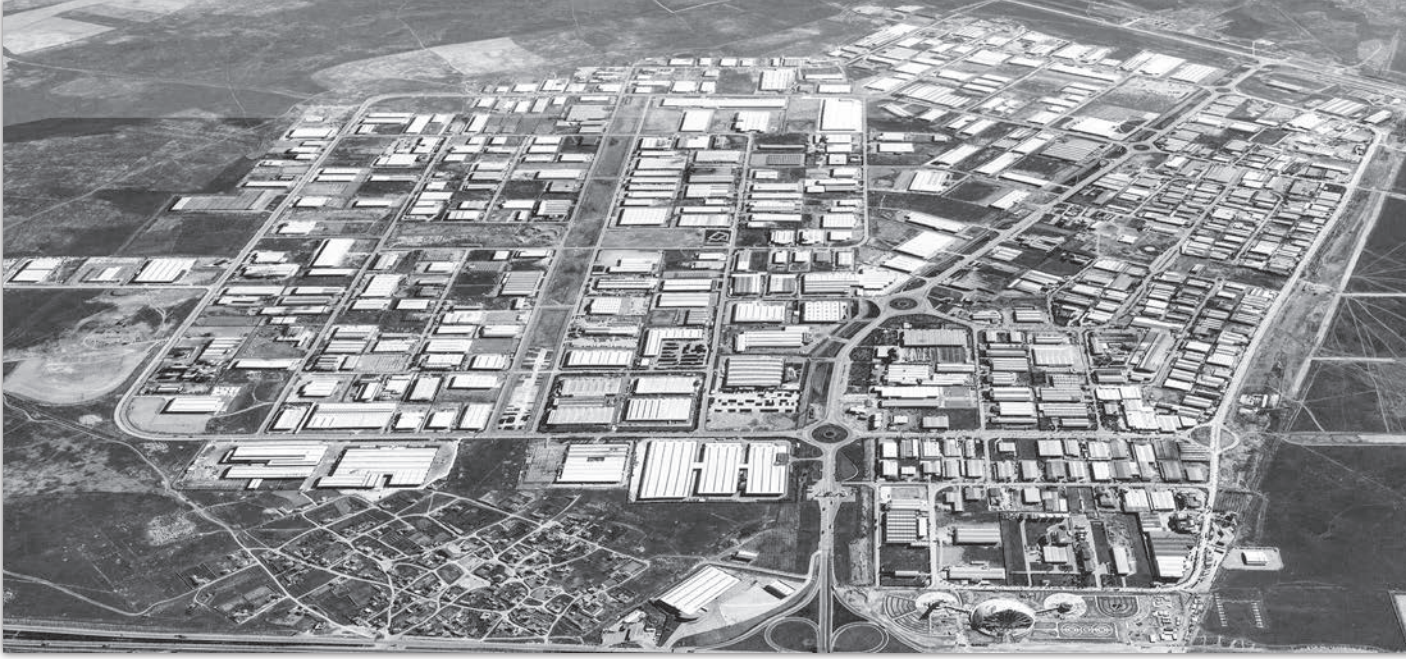
OHAL ilanının ardından emekçilerin iş güvencelerini koruyan yasaların fiilen ortadan kaldırıldığına dikkat çekilen açıklamada, işsizlik tehdidi altında emekçilerin en temel haklarını dahi arayamaz duruma geldikleri ifade edildi.

Zorunlu BES ve kiralık işçilik saldırılarının da teşhir edildiği açıklamada "Sendikalı fabrikalarda bile uzun çalışma saatleri ve yoğun çalışma koşullarına karşı ses çıkaramamaya dönük bir despotik rejim kurulmaya çalışılıyor" denildi.

Vergi artışları, zamlar, enflasyona değinilen açıklamada, bütçenin ise silahlanmaya ayrıldığına dikkat çekildi. İş yerlerindeki mobbinge de dikkat çekilen açıklamada, OHAL'le iş cinayetlerinin yüzde 10 arttığı, OHAL'li 16 ayda 2 bin 719 işçinin yaşamını yitirdiği hatırlatıldı.

Verilecek mücadelenin hedefinin AKP ve OHAL'le sınırlı kalmaması, mücadelenin sınıfsal özünden koparılması gerektiği vurgulanarak mücadele çağrısı ile açıklama sonlandırıldı.

Cehennem koşullarında çalışmak kaderimiz değildir!

Ben emekliyim. Emekli maaşım yetmediği için bundan yedi ay önce Turkuaz Seramik fabrikasında çalışmaya başladım. Kayseri Organize Sanayi Bölgesi ve Kayseri İncesu Sanayi Bölgesi'nde bulunan iki Turkuaz fabrikasında seramik sağlık gereçleri üretilmektedir.

Birinci Turkuaz fabrikası 1993 yılında Kayseri'de OSB'de kuruldu. İkinci fabrika ise Kayseri serbest bölgede 2004 yılında kuruldu. İki fabrikada çalışan işçi sayısı 4 bini aştı. Aslında mevcut iş yoğunluğu göz önüne alınırsa işçi sayısı 6 bini de geçer. Zira iki vardiya ve 12 saat çalışmamıza rağmen siparişleri yetiştiremiyoruz.

Patron üçüncü vardiyaya yanaşmıyor. Çünkü bu durumda işçilik masrafı, patrona göre gereksiz yük daha da artacak. Patron bizi kâr kapısı olarak görüyor. İki bin işçi daha çalıştırmayı gereksiz masraf sayıyor. Bunun için üç vardiyaya geçişi iki fabrikada da engelliyor.

İşimiz o kadar ağır ki, çamurun içinde çalışıyoruz. Sürekli toz yutuyoruz. Çalıştığımız ortamda nem oranı bazen yüzde 80'e çıkıyor. Günde 12 saat çalışan biz işçilere havalandırma bile çok görülüyor. Sigara içmek ve dinlenmek için ara dinlenme süresi güya var ama uygulanmıyor. Sigara içme sahası göstermeyen Turkuaz yönetimi sigara içtiği için onlarca işçi arkadaşına 101 TL sigara içme cezası kesiyor. Burada senelik iznin adı var, kendi yok. Üç dört yıldır senelik izni kullanılmayan yüzlerce arkadaş tanıyorum.

Turkuaz'da işçilere yönelik küfür ve hakaretler her gün yaşanıyor. Ağır çalışma koşullarından dolayı canı çıkan bizlere psikolojik işkence yapılıyor. Birçok arkadaşımızın ciğerinde sorun var. Çünkü

sürekli toz yutuyoruz.

Turkuaz yönetimi kan tahlili yaptırıyordu. Biz işçiler önce bizim sağlığımız için yaptıklarını düşünüyorduk. Meğerse kan tahlilini ciğerinde sorunları olan arkadaşlarımızı tespit edip işten atmak için yapıyorlarmış. Şimdi kan tahlilinin adını duymak istemiyoruz. Çünkü işimizden olacağız diye korkuyoruz.

Turkuaz yönetimi hafta tatilini kendi istedikleri zaman kullanıyorlar. Aramızda ayrılık yaratmak için yedi farklı ücret skalası üzerinden maaşlarımızı ödüyorlar. Asgari ücret sınırında ücretleri bizlere reva görürken bile işçiler arasında rekabeti körüklüyorlar.

Daha beteri, Turkuaz'ın iki fabrikasında da sendika var. Hak-İş'e bağlı Öz Toprak-İş Sendikası'nı patron kendi eliyle iş yerine getirmiş. Niye mi? Zira Avrupa Birliği ülkelerine ihracat 2009'da başlayınca kağıt üzerinde de olsa sendikaların iş yerinde bulunması gerekiyordu. Bir de, ola ki biz işçiler birleşir sendikayı getirirsek cehennem koşullarında çalışmaya izin vermeyiz diye düşünmüşler.

Şimdi cehennem koşullarında çalışmaya karşı oluşan tepkinin karşısına önce sendika ağaları dikiliyor. İşten atılmaları bu ağalar normal sayıyor. 12 saat çalışmayı "ne olmuş 12 saat çalışın. İş bulmuşsunuz daha ne istiyorsunuz" diyecek kadar patronla etle tırnak olmuşlar.

Hak-İş Konfederasyonu Genel Başkanı Mahmut Aslan geçtiğimiz aylarda iş yerini ziyaret etti. Bizim ikramiye ikiden bire düşmüş en yüksek maaş 1550 TL imiş. Yüzlerce arkadaşımız işçi sağlığı ve güvenliğini hiçe sayan çalışma koşullarından dolayı hasta olmuş. Yetmemiş hasta oldukları için işten atılmışlar. İki vardiya sistemi nedeniyle iki fabrikada da canımız çıkıyormuş. Süleyman Aslan tüm bunlarla ilgili dut yemiş bülbül misali tek kelime söylemedi. Bir günlük kazancımızı elimizden alan, bana göre adını "Haksız-İş" olarak değiştirmesi gereken konfederasyonun başkanı fabrikayı övdü. Patronu övdü. Turkuaz grubunu ziyaret etmekten duyduğu memnuniyeti dile getirerek, "Bu tesislerde bulunmak, sizlerle tanışmak bizim için gerçekten büyük bir ayrıcalık. Ben hem ülkem için, hem Kayseri için, gurur duydum. Bu tesisleri özellikle ekonomimize, ülkemizin üretimine, ihracatına katkılarınız gerçekten çok önemli. Bunun için Turkuaz grubu Türkiye'nin de yüz akı bir firmamız" dedi.

Onlarca işçi ciğerini kaybetmiş, ücretler açlık sınırının altındaymış. Günde 12 saat çalışma varmış. Sendika ağasının gündemi bunlar değil. Bizim sorunlarımızı sözde de olsa dile getirme gereği dahi duymuyor. Turkuaz'a övgüler diyor. Aidatı bizden alan "Haksız-İş" in ağası Turkuaz patronunun kümesine yumurtluyor.

Ama kabahatin çoğu bizde. Biz birleşip haklarımız için, insanca yaşamak için mücadele etmediğimiz için Turkuaz patronu da, patron sendikası Öz Toprak-İş de tepemizde boza pişirmeyi sürdürüyor. Korkunun ecele faydası yok. Şimdi birleşip, fabrikamızda da, ülkemizde de bu köhne sömürü düzenini yıkmaya zamandır.

**KAYSERİ İŞÇİ BİRLİĞİ ÇALIŞANI
BİR TURKUAZ İŞÇİSİ**

Kazanmak için fiili-meşru mücadele

Bugünün Türkiye'sinde sendika konfederasyonlarının başına bürokratik bir kast çöreklenmiş durumda. Sermayenin kapsamlı saldırılarına karşı sendika başkanları her fırsatta "yasalar sınırında teslim olmayacağız" diyor. Aslında bu sözcük tam bir itiraf niteliğinde, zira sermayeye karşı açık bir teslimiyeti ve boyun eğmeyi anlatıyor.

Sendika ağalarının bu yaklaşımı işçi ve emekçiler üzerinde de egemen durumda. Zira, bugün için sermayeden ve sendika bürokrasisinden bağımsız bir örgütlenmeye sahip olmayan işçi sınıfı ve emekçiler hem devlet hem de sendika ağaları tarafından bu cendereye sıkıştırılmış bulunuyor.

Madencilerin Zonguldak'ta gerçekleştirdiği işgal eylemi işçi sınıfının zaman zaman bu cendereyi zorladığını gösteren güncel bir örnek olarak yaşandı. Ne var ki GMİS, işçilerin gerçekleştirdiği işgal eylemi karşısında önce "öncü" rolüne soyundu, sonra bugün artık çok net görülen yalanlarla işgali bitirildi. Fiili-meşru zeminden koparılıp yasal cendereye hapsedilen maden işçileri yeni saldırılara -ki özelleştirme saldırısı da hâlâ gündemde- açık hale getirildi.

Fiili-meşru mücadele söylemi bugün sendika bürokratları tarafından bile sık sık tekrarlanıyor. Ne var ki yasalara hapsolan bir zihniyet tarafından tekrarlanan bu söylem, kendini ve işçi sınıfını kandırmaktan öte bir anlam taşımıyor. Örneğin KESK, fiili-meşru mücadeleden en çok söz eden konfederasyon. Pratikte böyle mi? Soruya dürüstçe yanıt verecek olan herkes, pratik olarak fiili-meşru mücadelenin verilmediğini söyler.

Bunun en çarpıcı örneği ise binlerce üyesinin KHK ile ihraç edilmesine rağmen elle tutulur hiçbir şey yapmamasıdır. Dahası, KHK'yle ihraç edilip işe geri dönmek için mücadele veren emekçilere direnişi bitirme yönünde (en azından söylemde) basınç yapıyor olmasındır.

Tüm bu gelişmeler, kırıntı denecek bir hakkı kazanmak, hatta korumak için bile fiili-meşru mücadele yolundan başka bir yol olmadığını fazlasıyla gösterdi ve göstermeye devam ediyor.

H. ORTAÇKI

Mesleki Eğitim Kurultayı toplanıyor!

Sermaye düzeni, mesleki ve teknik eğitim alanına kapitalist üretim sürecinin ihtiyaçları çerçevesinde her dönem ilgi göstermiştir. Meslek okullarını üretim süreçlerinde yaşanan teknik ve teknolojik gelişmelere bağlı olarak nitelikli-ucuz işgücü yetiştirilen bir alan olarak değerlendiren sermaye, dönemsel ihtiyaçlara göre mesleki eğitim politikaları geliştirmiştir.

2000'li yıllardan itibaren bu alana daha özel bir ilgi gösteren kimi sermaye grupları meslek liselerini "memleket meselesi" ilan ederek mesleki ve teknik eğitim alanını daha sistemli bir şekilde önüne aldı.

Sermayenin bu yöneliminin gerisinde, Türkiye toplumunun genç potansiyelini kapitalist üretimin ihtiyaçları çerçevesinde ucuz, dinamik ve nitelikli işgücü olarak değerlendirme yaklaşımı yer alıyor. Bu yönelime yanıt olarak sermaye devleti mevcut liselerin yüzde 70'ini meslek liselerine çevirmeye hazırlanıyor. Üretim süreçlerinin tanımlı alanları üzerinden ise "tematik liseler" açıyor. Halihazırdaki mesleki eğitim okullarının atölyeleri doğrudan üretim sürecine entegre edilirken, staj adı altında on binlerce genci fabrikalara sürüyor. Önümüzdeki dönem içerisinde staj süresini haftada 4 güne çıkarmayı hedefleyen sermaye ve devleti, okullarda verilecek olan temel eğitim süresini ise haftada tek güne indirmeyi planlıyor. Devlet teşviki ile sermaye çevreleri Organize Sanayi Bölgeleri'ne üretime endekli meslek okulları açıyor vb... Bütünlüğü içerisinde bu tablo, yoğun bir çocuk ve genç emeği sömürsü anlamına geliyor.

Mesleki eğitim alanında atılan bu adımlar gerek sınıf hareketini, gerekse gençlik mücadelesini dolaysız olarak kesen sonuçlar yaratmaktadır. Zira, bu politikalar doğrultusunda mesleki eğitim okullarında eğitim gören on binlerce ço-

çuk ve genç, işçi sınıfının organik parçası haline getiriliyor. Bir örnekle açıklamak gerekirse; bugün Mercedes gibi uluslararası otomotiv tekelinin Esenyurt fabrikasında çalışan 2000 işçinin 850'si stajyer. Yine başta metal olmak üzere, çeşitli iş kollarında faaliyet gösteren büyük fabrikalarda çalışan işçilerin çoğu meslek okulu mezunları. Üretim birimlerinde çalışan meslek okulu mezunlarının oranının her geçen gün arttığı ise ayrı bir gerçek.

Tüm bu gelişmeler mesleki eğitim öğrencilerinin fabrikalarda yaşadığı staj sömürsü, düşük ücretler, sendikal haklardan yoksunluk vb. sorunları sınıf hareketinin dolaysız olarak gündemine taşıyor. Daha da önemlisi, sınıf hareketinin geleceği açısından mesleki eğitim alanını daha bir öne çıkarıyor. Metal Fırtına'da harekete geçen ve mücadele eden sınıf bölüklerinin içerisinde genç işçilerin ve meslek okulu mezunlarının tuttuğu yer bu durumun en somut göstergesi sayılabilir.

Mesleki eğitim alanında öğrenim gören genç nüfusun yaşadığı bir diğer sorun alanı ise, temel eğitim haklarının gasp edilmesidir. "4 gün staj, tek gün eğitim" politikasının halihazırda yetersiz

ve niteliksiz olan eğitim sürecini daha da zayıflatacağı ise açık. Kaldı ki o tek gün de yine eğitimi alınan mesleğin ihtiyaçlarına göre planlanacaktır. Mesleki eğitim gören öğrencilere üniversite kapıları tamamen kapatılırken, sosyal-kültürel birikimin de dışına itilerek fabrikaların yolu gösterilmektedir.

AKP iktidarının gerici-piyasacı eğitim politikaları dolaysız olarak mesleki eğitim alanını da kapsamaktadır. Başta dinsel gericilik olmak üzere, her türden burjuva gericiliği meslek okullarında da sistemli olarak gençliğe empoze edilmekte, dinci-faşist örgütlenmeler bu okullarda cirit atmaktadır.

Tablo açıktır; toplumun genç kuşaklarını sanayinin ihtiyaç duyduğu işgücü potansiyeli olarak değerlendiren sermaye düzeni, gençliğe tam anlamıyla geleceksizlik dayatmaktadır.

Döneme "Devrimci bir sınıf hareketi için ileri!" şiarı ile yüklenen sınıf devrimcileri olarak, mesleki eğitim alanının siyasal sınıf mücadelesinde tuttuğu yerin önemi hakkında fazlasıyla bilince sahibiz. Bu bilinç ve bakışla, mesleki eğitim alanı üzerinden zengin ve sonuç alıcı bir tartış-

ma gerçekleştirmek için 'Mesleki Eğitim Kurultayı'nın hazırlıklarına başlamış bulunuyoruz.

Mesleki Eğitim Kurultayı, yukarıda en genel çerçevesi ile ele aldığımız sorun alanlarını tartışmak, gerek sınıf hareketi, gerekse gençlik mücadelesi açısından sonuçlar çıkarmak için 2018 yılının Ocak ayında toplanacak.

MESLEKİ EĞİTİM KURULTAYI PROGRAMI:

1- Açılış konuşması: Devrimci bir sınıf hareketi için ileri!

2- Eğitim alanı

a) Genel olarak eğitim alanının sorunları

b) Mesleki eğitim alanının sorunları

* Mesleki eğitimde atölye ve staj sorunu

* Atölye-staj çalışması ve emeğin korunması mücadelesi

* Fabrika örgütlenmesi ve mesleki eğitim

* Meslek okullarında temel eğitim sorunu

c) Avrupa'da mesleki eğitim

3- Sınıf alanı

a) Mesleki eğitim ve sermayenin hedefleri

b) Sınıf hareketinin tablosu, deneyimler ve mesleki eğitim

c) Emeğin korunması mücadelesinde mesleki eğitim alanının yeri

d) Fabrika örgütlenmesi ve mesleki eğitim

4- Kürsü konuşmaları

a) Meslek lisesi çalışması, MLB ve İstanbul deneyimi

b) Ekim Devrimi'nin 100. Yılı ve Politeknik Eğitim

c) Çocuk işçilik

d) Mesleki eğitim ve gerici örgütlenmeler

e) Mesleki eğitim alanında kadın öğrencilerin karşılaştığı sorunlar

KURULTAY HAZIRLIK KOMİTELERİ

"Meslek Yüksekokulları Koordinasyon Kurulu" yönetmeliği yayımlandı

Sermaye devletinin nitelikli ucuz işgücü ihtiyacını karşılamak amacıyla, meslek liselerine ve yüksekokullarına yönelik politikaları doğrultusunda gündeme getirilen Meslek Yüksekokulları Koordinasyon Kurulu yönetmeliği 6 Aralık'ta yürürlüğe girdi.

2017 yılının Haziran ayında meclisten geçen "Meslek Yüksekokulları Koordinasyon Kurulu" hakkındaki yönetmelik 6 Aralık tarihli *Resmî Gazete*'de yayımlandı.

Kurulun; YÖK başkanı başkanlığında oluşturulacağı, "meslek yüksek okul müdürleri

arasından Üniversitelerarası Kurul tarafından seçilen bir müdür, Bilim, Sanayi ve Teknoloji Bakanlığı, Millî Eğitim Bakanlığı, Mesleki Yeterlilik Kurumu ile Türkiye Odalar ve Borsalar Birliğini temsilen görevlendirilen başkan dışında toplam beş üye'den oluşacağı ifade edildi.

EĞİTİM SEN: YÜKSEKÖĞRETİM SİSTEMİNİN İKİNCİ YÖK'Ü

Yönetmeliğe ilişkin Eğitim Sen'den yapılan açıklamada, "meslek liselerindeki dönüşüme

paralel biçimde ve gençlerin işçileştirilmesi amacıyla uygun şekilde mesleki eğitimin tüm kademelerinde eşgüdümü sağlamak istemektedir" denildi.

Kurula ilişkin yönetmelikten yapılan alıntılarla görevlerinin aktarıldığı açıklamada, AKP hükümeti ve MEB'in politikalarının, eğitimdeki sorunları çözmekten uzak olduğu belirtildi.

Açıklamada, mesleki eğitimle ilgili politikaların temel sorununun, "ucuz işgücü yaratmak" amacının kendisinde bulunduğu altı çizildi.

Birinci Filistin İntifadası'nın 30. yılı...

Siyonist-ırkçı işgale karşı direniş devam ediyor!

Emperyalistlerin çok yönlü desteği ile özel himayesine mazhar olan siyonist İsrail devleti 1967 Haziran Savaşı'nda Doğu Kudüs, Batı Şeria ve Gazze Şeridi'ni işgal etti. Böylece Mısır'ın Sina Yarımadası, Suriye'nin Golan Tepeleri ile birlikte tüm Filistin toprakları işgalci İsrail ordusunun egemenliği altına girdi.

İşgal bölgelerinde ırkçı-faşist bir askeri rejim kuran İsrail, en sıradan demokratik hakların kullanılmasını bile kaba bir şiddetle bastırarak Filistin halkını teslim alabileceğini var sayıyordu. Siyasal İslamcı Hamas dışındaki Filistinli örgütlere soluk aldırılmayan; sosyal, kültürel, sanatsal etkinlikleri bile yasaklayan siyonist rejim, görünürde amacına ulaşmıştı.

Vahşi işgal 20. yıla ulaşmışken, 1986'nın sonlarına doğru başlayan eylemler, "istikrarlı" dönemin nihayete ermek üzere olduğunun işaretlerini verdi. Eylemler kitlesel/militan bir niteliğe sıçramadığı için, askeri rejim şiddet dozunu arttırarak kontrolü sağlayabiliyordu. Nitekim İntifada (ayaklanma) başladığında İsrail zindanlarında 4700 siyasi tutuklu bulunuyordu; 20 yıllık dönemde tutuklanan toplam Filistinli sayısı ise 200 bindi. Ancak tüm baskılara rağmen süreç, 20. yüzyılın son çeyreğinin en büyük toplumsal patlamalarından biri olan Birinci İntifada'ya doğru akıyordu.

DÖNÜM NOKTASI 9 ARALIK

Birinci İntifada 9 Aralık 1987'de patlak verdi. Gözü dönmüş bir siyonistin İsrail askeri kontrol noktasında dört Filistinli işçiye ezerek katletmesi, bardağı taşıran son damla oldu. Caniyi koruyan İsrail polisi, katliamları protesto eden halka kurşun sıkarak 17 yaşındaki bir genci katletti. Bu olayın ardından sokaklara taşan halk seli, işgalin bütün barikatlarını paramparça etti. Gazze'de başlayıp işgal altındaki topraklara yayılan intifadanın sürükleyici gücü gençlerle çocuklar oldu. Ancak yediden/yetmişe bütün bir halkın seferber olmasıyla direniş yıllarca sürdü.

İntifada hem Filistin halkı, hem Filistin direnişi için gerçek bir dönüm noktası oldu. Siyonist devletin kurulmasına zemin hazırlayan Balfour Deklarasyonu'nun İngiliz emperyalizmi tarafından ilanı üzerinden 70 yıl geçmiş, bütün direniş ve isyan girişimleri vahşi bir şiddetle ezilmişti. Filistin gerilla hareketi, emperyalist/siyonist güçlerin zorbalığıyla Beyrut'tan Tunus'a sürgün edilmiş, Sabra ve Şatilla mülteci kamplarında tarihin

en vahşi katliamlarından biri gerçekleş-tirilmiş, Filistin topraklarının tümü işgal edilmişti. Tüm bunlar işgal koşullarında doğup büyüyen genç kuşakların eşsiz bir isyan hareketi yaratmalarına engel olmadı. Böylece siyonist rejimin hevesleri kursağında kalmış, Filistin halkı da, direnişi de dimdik ayakta olduğunu dosta/düşmana göstermiştir.

İNTIFADA'NIN SINIFSAK DİNAMİKLERİ

Askeri rejimin varlığı Filistin halkının isyan etmesi için yeterli sebepti. Bununla birlikte her isyan belli sınıfsal dinamiklerle dayanır. İşgal rejimi Filistinli kimliğini yok etmek hırsıyla ırkçılığın en iğrenç yöntemlerine başvuruyordu. İntifada fitilinin ateşlendiği Gazze Şeridi ulusal baskının olduğu kadar, sınıfsal sömürünün de yoğun hissedildiği bir alandı. Yani sınıfsal öfke ulusal öfke ile pekişiyordu. Çelişkilerin sertliği, isyanın kitleselliğini koşulladığı gibi militanlığını da kaçınılmaz kılıyordu. Bu bağlamda intifadanın patlak vermesini, sınıfsal sömürünün ulusal baskıyla çekilmez hale getirilmesinin kitlesel/militan bir reddi olarak tanımlamak mümkündür.

"TAŞ GENERALLER" İŞGALCI ORDUYA KARŞI

İntifada kadın erkek, yaşlı genç, örgütlü örgütsüz bütün bir halkın volkan gibi patlamasıydı. Bununla birlikte "Taş Generaller" diye anılan Filistinli çocuklar direnişin sembolü oldular. İsrail savaş aygıtının ölüm saçan ürkütücü tanklarına azimle taş atan küçük çocuklar, Filistin isyanının hafızalara kazınan simgeleri

oldu.

Soğukkanlı katiller tarafından yönetilen siyonist rejimin hedefinde "Taş Generaller" vardı. İsyanda öne çıkan gençlerle çocukların kafalarına kurşun sıkan İsrail askerleri, öldürmediklerinin belini ya da kollarını taşlarla kırıyordu. Batılı emperyalistlerin gözdesi siyonist şefler, bu vahşet sayesinde ayaklanmayı bastırabileceklerini sanıyorlardı. Elbette yanıldılar. İsyana devam etti, "mağdur demokratlar" kisvesine bürünen siyonist şeflerin gözü dönmüş bir katiller sürüsünden başka bir şey olmadıklarını tüm dünya öğrendi.

Taş atan çocuklar modern silahlarla donanmış, çoğunluğu soğukkanlı katillerden müteşekkil bir orduyu askeri alanda yenemezler elbet. Ancak siyasi, ahlaki ve psikolojik olarak hezimete uğratabilirler. Nitekim "Taş Generaller" tam da bunu başardılar. Onlar, "diz çökerek yaşamak-tansa, direnerek ölmek yeğdir" şiarını esas aldılar. Elbette ağır bedeller ödeditiler. Ama direniş tarihine altın harflerle adlarını da yazdırdılar.

ASKERİ REJİMİ FELÇ EDEN ALTERNATİF İKTİDAR

İntifada sadece bir halkın topyekün isyanı değil, aynı zamanda gaddar askeri rejimin muhteşem bir yaratıcılıkla felç edilmesiydi. Seferber olan bir halkın en elverişsiz koşullarda bile kendini nasıl yeniden yaratabileceğinin çarpıcı örneklerinden biriydi. Askeri rejimi tanımayı reddeden halk sürekli isyanla birlikte sürekli genel grev ve genel boykotla, İsrail devletini tam bir acze sürüklemiştir. Bu topyekün direniş, örgütlü bir halkın en acımasız iktidarları bile hükümsüz kılabi-

leceğinin eşine az rastlanan örneklerinden biri oldu.

İntifada'nın patlak vermesinde kendiliğindenci boyut belirgin olsa da, ilerici-devrimci örgütlerin önderliği de kritik bir rol oynadı. Ön süreçleriyle birlikte intifadayı yöneten Yurtsever Birleşik Önderlik (YBÖ), belli bir periyotla yayınladığı bildirimlerle de isyana yön verdi.

"...İntifada'dan tam bir buçuk yıl önce (1986 ortalarında), işgal altındaki çeşitli Filistin örgütleri (El Fetih, Demokratik Cephe, Halk Cephesi ve Komünist Parti) arasında eylem ve güç birliği oluşturuldu." (Faik Bulut, Zafer tarlaları/İntifada dersleri, Sf. 17, Analiz Yayınları).

YBÖ adı altında ortak harekete eden bu örgütlere, bir süre sonra İslami Cihad da katıldı. Ancak "...Müslüman Kardeşler örgütü, tüm Filistin İslamcılarını temsil ettiğini ileri sürerek YBÖ'den bağımsız bir örgüt kurdu. Birleşik Önderlik'e katılmayı reddetti. İslami Direniş Hareketi (HAMAS) adlı bir yapılanma içinde mücadele etmeyi yeğledi." (a.g.e Sf. 18)

YBÖ ile koordineli şekilde kurulan Halk Komiteleri'ne çocuklar dahil, iş yapabilecek hemen herkes katıldı. 12 komite (Beslenme Komiteleri, İlk Yardım Komiteleri, Ticaret Komiteleri, Enformasyon Komiteleri, Araştırma-Soruşturma Komiteleri, Destek Komiteleri, Gözlem Komiteleri, Kadın Komiteleri, Tarım Komiteleri, Demirci Komiteleri, Nöbetçi Komiteleri, Gönüllü İş Komiteleri) kuran YBÖ, hem intifadanın sürekliliğini sağlayan hem günlük yaşamı organize eden hem de askeri rejimi felç eden alternatif bir iktidar kurdu.

Halk ayaklanmasının gücü, dinamizmi, kararlılığı, yaratıcılığı karşısında çileden çıkan siyonist şefler, tarihte eşine az rastlanan bir vahşetle saldırdılar. Cınayet, sakatlama, tutuklama gibi icraatların yanı sıra uyarı yapılmadan evler yıkıldı, zeytin ağaçları söküldü, tarım alanları hasat yapılmadan tanklarla tahrip edildi, hayati önemdeki su kaynakları gasp edildi, kuyulara beton döküldü vb...

80 bin askerle ayaklanmayı bastırmaya çalışan İsrail 1087 kişiyi katletti, 120 bin kişiyi ise tutukladı. Buna rağmen intifada altı yıl sürdü. Eylül 1993'te FKÖ lideri Yaser Arafat ve İsrail Başbakanı İzak Rabin'in Oslo Anlaşması'nı imzalamasından sonra sönmülense de intifada, özelde Filistin halkının genelde dünya halklarının direniş tarihinin önemli kazanımlarından biri olmuştur.

“Oslo Barışı”ndan günümüze, Filistin davası

Filistin Kurtuluş Örgütü (FKÖ) lideri Yaser Arafat, Beyrut'u terk etmek zorunda bırakıldığı 1982'de İsrail'le “barış” yapmanın yollarını aramaya başladı. Bu konuda katı olan siyonistler, önce Arafat'ı muhatap almadılar. Ancak Birinci İntifada'nın yarattığı yıpranma ve acizlikten kurtulmak için “masa başı” çözüme yeşil ışık yakan İsrail, ABD arabuluculuğunda Arafat'la iletişime geçti. Bu görüşmeler “Oslo Anlaşması”yla sonuçlandı. “Anlaşma”ya göre başkenti Doğu Kudüs olan bir Filistin devleti kurulacaktı. Oysa sonuç, İsrail'le işbirliği yapmak zorunda bırakılan irade yoksunu bir Filistin Yönetimi'nden başka bir şey olmadı.

Bu süreçte İsrail Gazze ve Batı Şeria'dan kısmen çekilse de yasadışı Yahudi yerleşimleri kurarak Filistin topraklarının kalan kısmını da gasp etmeye devam etti. İrkçi duvar örerek Batı Şeria'yı Doğu Kudüs'ten ayırdı. Saldırı ve katliamları da eksik olmadı. Filistin halkı ilk dönemde Oslo Anlaşması'na bel bağlasa da, bunun bir aldatmaca olduğunu fark etmekte güçlük çekmedi.

Oslo ile başlayan “anlaşmalar” sürecinin aldatmacalarından bıkan Filistin halkı, 28 Eylül 2000 tarihinde İkinci İntifada'yı başlattı. “El Aksa İntifadası” diye anılan bu ayaklanma, Ariel Şaron'un -nam-ı diğer ‘Beyrut Kasabı’- provokatif Mescid-i Aksa ziyaretini protesto eylemleriyle ateşlendi. İkinci İntifada, 11 Kasım 2004'te FKÖ lideri Yaser Arafat'ın hayatını kaybettiği tarihe kadar sürdü. Bu tarihten sonra zayıflasa da, ancak İsrail'in çekilme kararı aldığı 8 Şubat 2005'te sona ermişti.

İsrail'in Arafat'ı zehirleyerek katletmesinden sonra “ABD barışı”na angaje olan Mahmut Abbas (Ebu Mazen) Filistin Yönetimi başkanlığına getirildi. Halen bu görevde olan Abbas, döne döne iflas etmesine rağmen, uzlaşmacı çizgiyi sürdürüyor.

2007'de yapılan seçimlerde öne çıkan İslamcı Hamas ile Abbas yönetimi arasında yaşanan “iktidar” çatışmasının yarattığı bölünme, Gazze Şeridi ile Batı Şeria'yı birbirinden yalıtı. Geçen ay yapılan anlaşma ile bu bölünme giderilmeye çalışılsa da, her iki çizgi de Filistin direnişine zarar vermişti.

Uzlaşmacılığa saplanıp kalan Abbas çizgisi dibe vururken, Suriye'ye karşı savaşta cihatçı çetelerle yan yana duran Hamas'ın mezhepçi çizgiye kayması, bu örgütün de etkisini zayıflattı. “İlimli İslam” projesinin iflasının kesinleşmesi,

Ortadoğu, yazık ki yeni çatışmalara gebe durumdadır. Bununla birlikte ABD ile tetikçilerinin istedikleri gibi at koşturdukları dönemin sonuna da yaklaşmıştır. Artık bölge halklarının tek çıkar yolu etnik, dinsel, mezhepsel, bölgesel ayrımları aşmak; emperyalizme, siyonizme ve gericiğe karşı birleşik devrimci bir direniş örebilmektir.

Hamas'ı yeniden İran ve Lübnan Hizbullah'ına yaklaşmak zorunda bıraktı. Üst düzey yöneticilerini değiştiren Hamas, artık bir direniş hareketi olduğunu özel bir vurgu ile dile getiriyor.

Direnin sol kanat liderliğini Filistin Halk Kurtuluş Cephesi (FHKC) yapıyor. Ancak bu kanatta FHKC Genel Komutanlık ve başka küçük sol gruplar da var. Filistin halkı direniş eğilimini desteklerken, Hamas'la İslami Cihad direniş hareketinde belirgin bir yer tutuyor. Abbas liderliğindeki uzlaşmacı çizgi etkisini sürdürse de, siyonist-ırkçı işgal karşıtı direniş eğilimi çok daha güçlüdür. Fakat bu cepheye İslamcı eğilimlerin etkin olması, gelecek açısından Filistin davasının handikaplarından biri olmaya adaydır.

Siyonist-ırkçı proje 100 yıl önce Balfour Deklarasyonu'nun ilanıyla uygulamaya başladı. Halen de emperyalistlerin özel desteği ve himayesine mazhar oluyor. Buna rağmen İsrail, son 50 yılın en sıkışık döneminden geçiyor. Emperyalistler eliyle ‘Ortadoğu’nun kalbine saplanan bir hançer’ işlevi gören İsrail, Filistin halkı başta olmak üzere, bölgenin tüm halklarına ağır bir bedele mal oldu. Zira her emperyalist saldırıda “İsrail’in gü-

venliğinin sağlanması” kaygısının da özel bir rolü olmuştur.

Filistin'den Lübnan'a, Suriye'den Irak'a oluşan ve son dönemde belirgin bir şekilde güçlenen İran destekli cephe, artık siyonist rejimin kabusudur. Hiçbir yasa, kural, uluslararası anlaşma tanımayan siyonist rejim, artık atacağı her adımı ölçüp-biçmek zorundadır. Zira olası bir savaşta çok ağır bir bedel ödemek zorunda kalacağını biliyor. Hatta olası çatışmanın ardından İsrail'in dağılması bile olasılıklar arasında yer alıyor.

ABD destekli siyonist İsrail-şariatçı Suudi Arabistan cephesi, son dönemde Filistin davasını tasfiye etmeye odaklanmış durumda. Arap halklarına İsrail'le aleni işbirliğini benimsetmek ve İran destekli cepheye karşı olası bir savaşa hazırlanmak için Filistin sorununun çözümlenmesi, yani bu davanın tasfiye edilmesi gerekiyor. Nitekim Suudi kralının “çözüm planı” diye yutturmaya çalıştığı bir metni baskı ile Mahmud Abbas'a kabul ettirmek için çalıştığına dair veriler yakın zamanda gözler önüne serildi.

İsrail'i rahatlatan, Filistin halkına ise onur kırıcı dayatmalar içeren “çözüm planı”nı Abbas'ın bile kabul etmemesi, ABD-İsrail cephesinde yer alan Suudi

kralının kirli emellerini açığa vurdu. Histeriye kapılan El Suud bu hedefine ulaşmak için petro-dolarlarını, “din alimi” kılıklı meczuplarını, tehdit ve şantaj yöntemleri dahil her yolu deneyecektir.

Hem İslam dünyasına hakim olma ihtirası hem karşısında güçlenen cephe-den duyduğu korku, Suudi rejimini böyle bir girişime sürüklemiş görünüyor. Sefil emelleri için Filistin davasını İsrail'e yem etmek isteyen el Suud rejiminin bu konuda başarılı olması mümkün değil. Ancak İsrail-Suudi cephesinin bölgede savaş kıskırtıcılığına devam edeceği, cihatçı terör çetelerini kullanmaktan çekinmeyeceği de bir gerçektir. Elbette bu kirli planın farkında olan İran destekli güçler de boş durmuyor. Hem İsrail-Suudi planını boşa düşürmek hem olası bir savaşa hazırlanmak için hummalı bir çaba içerisindedir.

Ortadoğu, yazık ki yeni çatışmalara gebe durumdadır. Bununla birlikte ABD ile tetikçilerinin istedikleri gibi at koşturdukları dönemin sonuna da yaklaşmıştır. Artık bölge halklarının tek çıkar yolu etnik, dinsel, mezhepsel, bölgesel ayrımları aşmak; emperyalizme, siyonizme ve gericiğe karşı birleşik devrimci bir direniş örebilmektir.

Suriye'de çözüm mü, çözümsüzlük mü?

ABD, Rusya, AB ile Suriye'nin geleceğinde söz sahibi olmak isteyen bölge devletleri (Türk sermaye devleti, İran ve Suriye), bir süredir "Suriye'de siyasi geçiş süreci" konusunda mutabık olduklarını açıklamış bulunuyorlar. Bu çerçevede, başta ABD ve Rusya olmak üzere, cihatçı çeteler ve Kürtler de dahil tüm taraflar yoğun biçimde bu geçiş sürecinin nasıl olması gerektiği, süreçte kimlerin söz sahibi olacağı, cihatçı çetelerin durumu, ama en çok da Kürtlerin Suriye'de siyasi geçiş sürecinde yer alıp almayacağı tartışılıyor.

Bu çerçevede yoğun bir diplomatik trafik yaşanıyor. Bir tarafta Rusya, İran ve Türk sermaye devleti, diğer tarafta ise İsrail destekli ABD, Suudiler kendi aralarında görüşmeler yapıyorlar. Rusya, İran ve Türkiye, Astana'dan sonra Soçi'de bir araya geldiler. Karşı cephede ise, ABD'nin teşviki ve yönlendirmesi muhtemel olan, Suudilerin ev sahipliğinde, kendilerine Suriye muhalefeti adı veren cihatçı çetelerin katıldığı 2. Riyad Zirvesi gerçekleştirildi. Bütün bunları ikili temaslar tamamlandı.

CENEVRE, RİYAD, ASTANA, SOÇİ VE YENİDEN CENEVRE

Suriye krizine çare bulmak için bugüne dek Cenevre'de yedi zirve yapıldı. Ancak çözüme dair hiçbir şey üretilmedi. Cihatçı çetelerin marifeti ile daha ilk oturumlarında tıkanıp dağıldı. Bunların tümü ABD inisiyatifinde gerçekleşti. Ardından, Suriye'deki savaşın galibi olarak Rusya inisiyatif aldı. Suriye'yi de ikna ederek, Türk sermaye devleti ve İran'la birlikte, cihatçı çetelerin genellikle boykot ettiği, ancak dolaylı bir temsiliyetle yetindikleri Astana Zirvesi gerçekleştirildi. Son olarak Rusya, yine sermaye devleti ve İran'la birlikte Soçi Zirvesi'ni topladı.

Rusya, Vietnam'daki Asya-Pasifik Ekonomik İşbirliği (APEC) Zirvesi'nde Suriye'de siyasi geçiş süreci konusunda anlaşmalarını açıklamışlardı. Soçi Zirvesi'ne bu rahatlıkla gidildi. Tüm tarafların süreç konusunda anlaşmalarını açıklayan bir sonuç bildirgesi yayınlandı. Ancak Rusya siyasi geçiş sürecinde Kürtlere de rol biçiyordu. Putin düzenlemeyi düşündüğü "Suriye Halkları Kongresi"ne Kürtleri de çağıracağını, Erdoğan'a doğrudan söylemişti. Dolayısıyla yapılan açıklamalar gerçeği ifade etmiyordu. Nitekim Erdoğan bu konudaki anlaşmazlığı, "Kimse bizim terör örgütleri ile bir araya gelmemi-

zi beklemesin" açıklaması ile dışa vurdu. Anlaşma gereği Soçi'de Aralık başında yeniden toplanılacaktı. Durum üzerine yeni zirve Şubat ayına ertelendi. Şimdi de Cenevre 8 zirvesi gündemde.

Bu arada kendilerine Suriye muhalifleri adını veren cihatçı çeteler Riyad'da bir araya geldiler ve Cenevre'de izleyecekleri yolu belirlediler. Neyi dayatacakları daha ilk açıklamalarında anlaşıldı. Cenevre'ye 50 kişilik bir heyetle gidilecek ve Suriye devlet başkanı B. Esad'ın görevini bırakması istenecekti.

ABD ve Rusya'nın anlaşmış olması ve diğer bazı gelişmeler Cenevre'ye bu kez daha iyimser bakmayı sağlıyordu. Ancak bu iyimserlik fazla sürmedi. 8. Cenevre zirvesi cihatçı çetelerin Esad konusundaki dayatmaları nedeniyle daha ilk oturumunda tıkanıp dağıldı. Suriye rejim temsilcileri de cihatçı çetelerden oluşan muhalefetle doğrudan görüşmeleri reddetti. Görüşmeler ayrı ayrı odalarda yapılabildi. Suriye muhalefeti sürekli hükümet yetkililerine baskı yapılmasını talep ediyor. Zirvenin 15 Aralık'a kadar uzatılabileceği belirtiliyor. Fakat bu zirveden de çözüme dair umutların tükenmeye doğru seyrettiği söylenebilir.

ANLAŞMA MI, ANLAŞMAZLIK YA DA UZLAŞMAZLIK MI?

Başta ABD ve Rusya olmak üzere tüm taraflar zirvelerde söz sahibi olmaya, bu sayede de Suriye'de kalıcı olmaya çalışıyorlar. Suriye'de siyasi geçiş süreci ko-

nusunda mutabakat içinde olduklarını açıklıyorlar. Sonuç bildirgelerinde anlaşmalarını belirtiyorlar. Zirvelerden geçilmiyor. Oysa gerçek bu değil. Ne ABD ile Rusya, ne de bunların yanında saf tutan bölge devletleri arasında kalıcı bir mutabakattan söz ediliyor. Geçici ve kırılabilir anlaşmalar, ateşkesler sürece damgasını vurmaya devam ediyor.

Suriye'de savaşın sonuna geldiği, IŞİD'le savaş döneminin geri plana düştüğü anlamında doğrudur. Gelinen yerde Suriye savaşının galipleri ve mağlupları açığa çıkmıştır. Yeni süreç, "Suriye'de siyasi geçiş süreci" olarak tanımlanabilir artık. Buraya kadar bir sorun bulunmamaktadır. Bundan sonrası ise çok yönlü kirlilik çıkarlar, gitgide derinleşen ve keskinleşen çelişkiler ve zaman zaman tehlikeli biçimler alan karşı karşıya gelmelerle kendisini dışa vuran tablodur.

ABD, Suriye'de kaybedenlerin en başındaki güçtür. Belli bir dönemden itibaren inisiyatifi Rusya'ya kaptırmıştır. Bölgedeki, İsrail bir yana, Türk sermaye devleti gibi işbirlikçilerinin Suriye ve Kürt sorunu merkezli dış politikasının her defasında iflas etmesinin de bunda rolü olmuştur. ABD şimdi Suriye politikası da dahil, bölge politikasını, yönelimlerini ve müttefiklerini yeniden gözden geçiriyor. Nüfuz mücadelesinde kendisine darbe vuran politik ve moral kayıplarını telafi etmek ve inisiyatifi yeniden eline almak için yeni hesaplar peşinde.

Özetle, Suriye'de ve bölgede savaş kesin olarak bitmemiştir. Yeni biçim-

ler olarak, yeni alanlara yayılarak, yeni kamplaşmalar yaratılarak ve yeni hedeflere yöneltilerek devam edecektir. ABD'nin Riyad üzerinden oluşturmakta olduğu İran'a yönelik İsrail destekli ittifak bunun ifadesidir. İsrail'in Lübnan ve İran'a dönük savaş çıkışları ve son olarak Suriye mevzilerine yönelik saldırısı bu amaçlıdır. Yemen'deki kanlı savaş derinleştirmek bir başka gelişmedir. Asya'da Kuzey Kore'ye dönük savaş tehditleri bunları tamamlıyor.

ABD, Suriye'de kirlilik hesapları içinde. Bir taraftan siyasi çözümden söz ediyor, öte yandan Rojava'da askeri amaçlı üsler kuruyor. Ayağını basacağı bir yer olarak burayı görüyor ve burada kalıcı olmak istiyor. Rojava yönetiminin, siyasi ve askeri temsilcileri olarak PYD ve YPG'nin "ABD bölgede kalmalıdır" çağrıları bunu ayrıca kolaylaştırıyor. Öte yandan ABD, İran ve Hizbullah'ı Suriye'den çıkartmak peşinde. CIA Başkanı Mike Pompeo'nun "İran Irak'taki çıkarlarımıza saldırırsa müdahale ederiz" tehditleri, son günlerde Türk sermaye devleti ile ilişkileri düzeltmek istiyor görüntüsü, büyüyen sorunlar yumağının daha bir karmaşıklaşması anlamına geliyor.

Şüphesiz Rusya'nın da kendi çıkarlarının yön verdiği kirlilik hesapları bulunmaktadır. O da bölge haritasının kendi çıkarları temelinde şekillenmesi için her türlü çelişkiden yararlanmaktadır. Türk sermaye devleti ile ABD arasında yaşanan çelişkilerden yararlanmak bunun ifadesidir. Kürtleri kendi çözümlerine

ikna etmek ve ABD'den uzaklaştırmak bir diğer çabasıdır. ABD'nin müttefiki Suudilerle çok yönlü ilişkiler kurma rahatlığı da göstermektedir.

Aynı şekilde, Türk sermaye devleti, İran ve Suriye'nin de kendi aralarında ve emperyalist efendileri ile çıkar farklılıkları vardır. Bunlar da "çözüm" konusundaki uzlaşmazlıkların kaynağıdır. Ateşkes ve kimi anlaşmaların çok kırılma olmasının bundandır. Sonuçta bu güçlerin ne yapacağı da önemlidir. Ancak, Suriye'deki siyasi geçiş sürecinin seyri ve sonuçları da dahil, bölgenin geleceğinin nasıl ve kimin çıkarları temelinde şekilleneceğini, hegemonya kavgasının başını çeken emperyalist güçler tayin edeceklerdir.

EMPERYALİSTLER ÇÖZÜM GÜCÜ OLAMAZLAR

Çağımızda ulusal haklardan yoksunluğun ve kölece bağımlılığın temelinde emperyalizm vardır. Emperyalizmin kurduğu masalardan, topladığı zirvelerden, ezilen mazlum halkların çıkarlarına hiçbir çözüm üretilmez. Tümü de emperyalist köleliğin nasıl sürdürüleceğinin, çıkarlarının nasıl güvence altına alınacağını kararlaştırıldığı zirvelerdir. Bu zirvelerden gerçek ve kalıcı bir çözümün çıkması eşyanın tabiatına aykırıdır.

"Suriye'de siyasi çözüm süreci" adına düzenlenen tüm zirvelerin işlevi budur. Kürt, Arap, Fars ve diğer kardeş halklar için en büyük yanığı ve en büyük tehlike, bu zirvelerden ve bu zirveleri düzenleyen emperyalist güçlerden çözüm umaktır. Çözümü emperyalizme, sömürgeci devletlere ve siyonizme karşı bölge halklarının devrimci kader birliğini esas alan bir mücadelede aramak yerine, onlara bel bağlamakta bulmanın sonu her zaman büyük acılar ve yıkımlar olmuştur. Çözümü burada aramak ulusal dar görüşlülüktür, kaçınılmaz olarak işbirliğine götürür. Bu nedenledir ki, ezilen mazlum halklar haklı ve meşru davalarını kirleten ve halklar arasında düşmanlığa yol açan bu tür ilişki, politika ve pratiklerden mutlak biçimde kaçınılmalıdır. Kazandırıcı ve kazanımları kalıcılaştırıcı yegane yol budur.

Bu uyarı, bugüne dek kendisini "kullanışlı güç" olarak tanımlayan, gelinen yerde ise "kalıcı bir polis gücü" olarak niteleyen ABD ile ilişkileri nedeniyle, öncelikle Kürt halkı için geçerlidir. Kürt halkı önemli bir yol ayrımındadır. Ya diğer kardeş halklarla kader birliği yapıp bu süreçten kazanımla çıkmayı başaracak, ya da ABD'nin bölgeyi kendi çıkarlarına göre yeniden şekillendirme çabalarından yarar ummada ısrar ederek emperyalizmin planlarının aleti olacaktır. Bunun sonucunun ne olacağını görmek için, Güneydeki Kürt hareketinin tarihine ve son olarak bağımsızlık referandumunun ardından düştüğü utanç verici duruma bakmak yeterlidir.

ABD Kudüs'ü "İsrail'in başkenti" ilan etti

Trump, son günlerde dünya kamuoyunda tepkiyle karşılanan Kudüs kararını resmen açıkladı.

Siyonist İsrail Filistin'i işgal politikası başta olmak üzere, Filistin halkına dönük yıllardır uyguladığı baskı ve zorbalığı Amerikan emperyalizminin tam desteği ile sürdürmeye devam ediyor. Amerikan emperyalizminin bu yönlü son hamlesi ise 6 Aralık'ta Trump eliyle hayata geçirildi.

Trump, başkanlık kampanyası programında da yer alan ve son günlerde çokça tartışılan, "ABD'nin Kudüs'ü, 'İsrail'in resmi başkenti' olarak tanıması" kararını resmen açıkladı.

Kudüs'ün ABD tarafından "İsrail'in başkenti" olarak tanındığını duyuran Trump, ABD büyükelçiliğini de Tel Aviv'den Kudüs'e taşımak için talimat verdiğini açıkladı.

"ABD büyükelçiliğinin Kudüs'e taşınması" yönünde Clinton tarafından 1995 yılında imzalanan yasa, "ulusal güvenlik" gerekçesiyle bugüne kadar hayata geçirilmemişti. İsrail'in 1980 yılında Kudüs'ü

işgali de Birleşmiş Milletler tarafından hükümsüz kabul edilmişti.

6 Aralık'taki kararıyla Trump, bu ertelemeye son vermiş oldu. Bununla birlikte Trump, ABD'nin "iki devletli çözüm" politikasında herhangi bir değişikliğe gitmediğini de iddia etti.

İSRAİL'DEN TRUMP'A TEŞEKKÜR

Trump'ın kararı sonrası ilk olumlu tepki ise doğal olarak İsrail'den geldi. Siyonist İsrail adına konuyla ilgili ilk açıklama Netanyahu'dan geldi. İsrail başbakanı açıklamasında "Trump'a teşekkür ediyoruz. İsrail halkı sonsuza kadar minnettar olacak. Yahudiler için çok parlak bir gün. Tarihi bir an. Diğer ülkelerin büyükelçiliklerini de Kudüs'e çağırılmalarını davet ediyorum" ifadelerini kullandı.

FİLİSTİN YÖNETİMİ: ABD BARIŞ SÜRECİNDEN ÇEKİLMİŞTİR

Kararın ardından Filistin Devlet Başkanı Mahmud Abbas da açıklama yaparak "Kudüs Filistin Devleti'nin başkentidir" vurgusu yaptı. Trump'ın bu kararıyla

İsrail'i ödüllendirdiğini söyleyen Abbas, "ABD barış sürecinden ve arabuluculuktan resmi olarak çekildi" yorumu yaptı.

Öte yandan kararın ardından Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Antonio Guterres de açıklama yaparak "iki devletli çözüme alternatif yok" vurgusu yaptı.

Trump'ın kararını resmen duyurmadan önce konuyla ilgili açıklamalarda bulunan İran, Rusya ve AB temsilcileri böyle bir karara dair "endişelerini" dile getirmişti.

TÜRKİYE'DE MECLİSTE TÜM PARTİLERDEN ORTAK AÇIKLAMA

Konuyla ilgili diplomasi trafiğini yoğunlaştıran AKP şeflerinin yanı sıra, meclisteki tüm partiler kararın ardından ortak deklarasyon yayınladı. Meclis genel kurulunda alınan ortak kararla yayınlanan deklarasyonda, Trump'ın kararının BM kararlarını ihlal ettiğine değinilerek meclisin "bu maceracı girişimleri kesin ve tartışmasız bir şekilde reddetme iradesi" ortaya koyduğu ifade edildi.

İsrail uçakları yine Suriye'yi bombaladı

Suriye'deki kirli savaşı sürdürme politikalarını açıkça ilan eden İsrail, 2 Aralık'ta sabaha karşı Suriye'ye saldırdı.

Şam'ın batısında bulunan İran askeri üssünün hedef alındığı öne sürülen saldırıya Suriye ordusu da karşılık verdi. Siyonist rejimin bazı füzelerinin hedefe ulaşmadan havada vurulduğu duyuruldu.

Al Masdar'da yer alan haberlere göre, Suriye silah deposu, İsrail uçakları

tarafından hedef alındı. El Kisva'daki İran askeri üssü yakınlarında bulunduğu belirtilen silah deposuna yönelik hava saldırısına Suriye ordusu da karşılık verdi. Ordudan bir yetkili, bazı füzelerin havada imha edildiğini, bazılarının ise ulaştığı hedeflerde patlamalara yol açtığını açıkladı.

İsrail'in Haaretz gazetesi ise hava saldırısını, İran askeri üssünü vurduğu iddiasıyla duyurdu.

ERDAL EREN

MÜCADELEMİZDE YAŞIYOR!

“...Baharın, karın altından fıskırdığı bugünlerde içeride olmak, çiçek kokusunu alamamak, geniş yeşilliklerin güzelliğini görememek insanda anlatılması zor bir duyguyu yaratıyor. Ama bu duygu öyle karamsarlığın, yılgınlığın, bitkinliğin ve vazgeçmişliğin bir belirtisi olmuyor. Aksine, bu duygu beni daha biliyor, daha hırçınlaştırıyor, bir yerlerden uzaklaştırıyor, bir yerlere yakınlaştırıyor. ‘Ne yapmalı?’, ‘Nasıl savaşmalı?’ sorusuna cevaplar arıyorum günlerce...” Erdal Eren idam edilmeden önceki son mektubunda böyle söylüyordu.

Erdal Eren, kısacık yaşamında oluşturduğu, idam edildiğinde milyonların yüreğinde umut olacak bir devrimci kişiliğe sahipti. Daha genç yaşta o, milyonların sömürülmediği, insanca, onurlu yaşayabilecekleri bir dünya için mücadele yolunu seçmişti. Ölümüne korkusuzca, tereddütsüzce gitti, tıpkı Denizler gibi.

SİNAN, ERDAL, ERCAN...

30 Ocak 1980’de Yurtsever Devrimci Gençlik Derneği (YDGD) üyesi ODTÜ öğrencisi olan Sinan Suner, Ankara’da, MHP’li Bakan Cengiz Gökçek’in koruma polisi Süleyman Ezendemir tarafından vurulmuştu. İşkenceye uğramış ve öldüğünde bedeni bir hastane kapısına atılmıştı. Sinan’ın öldürüldüğü yerde arkadaşları hesap sormak için eylem gerçekleştirdi. Eyleme askerler saldırdı ve çıkan çatışmada er Zekeriya Önge öldürüldü. Erdal Eren ile birlikte 24 kişi gözal-

tına alındı. Göstermelik bir yargılama sonucu askeri öldürenin, üzerinde tabanca olan Erdal Eren olduğu söylendi ve 11 gün sonra ilk duruşma gerçekleşti. Faşist sermaye düzeni kan istiyordu. Göstermelik bir yargılama sürecinin ardından Erdal Eren hakkında idam kararı verildi. Tüm deliller karartılmış, Eren’in yaşı 17’den 18’e çıkarılmış, tanıklar dinlenmemiş ve sonunda Erdal Eren 13 Aralık 1980 tarihinde darağacına gönderilmişti. Erdal Eren’in katledilişinin ardından yoldaşları Erdal’ın sesini duyurmak için eylemler gerçekleştirdiler. Yoldaşlarından biri olan DTCF 1. sınıf öğrencisi Ercan Koca, Erdal’ı selamlayan bir pankartı asarken etrafı askerler ve polisler tarafından kuşatılır. Pankartı indirmesi istenir ama Ercan direnir, askerler ve polisler ona saldırır. Başına aldığı darbeler sonucu beyin kanaması geçirir ve o da Sinan ve Erdal gibi ölümsüzler kervanına katılır.

YIKILIR DARAGAÇLARI, TÜRKÜLERLE ERDAL GELİR...

12 Eylül askeri faşist darbesi öncesi, Türkiye’de toplumsal hareketin yükseldiği bir dönemdi. 70’li yılların ortalarından itibaren işçiler, emekçiler ve gençler baskı ve sömürüye karşı kitlesel-militan eylemler gerçekleştiriyor, kapitalist sömürüye ve emperyalist barbarlığa karşı öfke her geçen gün büyüyordu. Buna karşılık, emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin gündeminde ülkede yaşanan ekonomik-sosyal krizi aşmak adına hayata geçirmek istedikleri neo-liberal

politikalar vardı. Ancak toplumsal muhalefetin bu denli yükselmiş olması onlar için büyük bir engeldi ve sınıf-kitle hareketlerinin bastırılması gerekiyordu. Emperyalizmin karanlık merkezlerinde planlanan ve NATO karargahlarından yönetilen 12 Eylül faşist darbesi tam da bu amaçla hayata geçirildi. 12 Eylül’ün ardından grev ve eylemler yasaklandı, on binlerce ilerici ve devrimci zindanlara dolduruldu, yüzlercesi ise katledildi. Erdal’ın idam edilmesi de bu politikadan bağımsız gelişmedi.

Erdal Eren’in idam edilmesinden günümüze 37 sene geçti. Türkiye yine büyük bir ekonomik krizin içinde debeleniyor, sermayedarlar ‘reform’ adı altında işçi ve emekçilere bir kez daha sosyal yıkım saldırılarını dayatıyor. Dahası, sermaye düzeni topluma korku salmak ve toplumu sindirmek için yine bir dizi yönetime başvuruyor. OHAL koşulları altında ilerici ve devrimcilere dönük faşist baskı dizginlerinden boşalmış durumda. İşçilerin eylemleri ve grevleri yasaklanıyor. Kürt halkı kirli savaş koşullarında tarifsiz acılar yaşıyor. Zindanlarda devrimci tutsaklara dönük işkence ve baskılar artmış durumda... Özetle, bugün hâlâ 12 Eylül dönemini aratmayan koyu karanlık bir süreçten geçiyoruz.

İşçilere, emekçilere ve gençliğe dayatılan bu karanlık tabloyu parçalayabilmenin yolu ise Erdal Eren’in cüretini kuşanarak sermaye düzenine karşı mücadeleyi büyütmekten geçiyor.